

FRONTIERA

PSI

PARAPSIHOLOGIE

5-6/1991

Ψ

Apare sub egida Asociației Române de Cercetări Psihotronice

FRONTIERA PSI

Revistă de parapsihologie
Apare sub egida Asociației Române de Psihotronică A.R.Ce.Ps.
Fondator: Gh. Vlad
Director: Alexandru Voinescu

Colectivul de redacție:

dr. Eugen Celan
dr. Nicolae Constantinescu
drd. Violeta Creangă
Dionisie Dărau – redactor șef
dr. Constantin Neacșu
dr. Irina Predeanu
Alexandru Timošenko – redactor științific

Consultanți științifici:

Acad. Ștefan Milcu
Acad. David Davidescu
prof. dr. Victor Săhleanu
prof. dr. Ion Minzatu
prof. dr. Mihai Golu
ing. Octavian Juncu
dr. Marioara Godeanu
fiz. Ion Mamulaș
prof. dr. Tudor Opreș

dr. Zdenek Rejdak (președinte IAPR) – Praga, Cehoslovacia
ing. Andrej Dragomirencky – Praga, Cehoslovacia
dwr. fiz. Edwin May – SUA
prof. dr. Vladimir N. Volcenco – URSS
mgr. Lech E. Stefanski – Polonia
dr. Andreas Resch – Austria
dr. fiz. György Egely – Ungaria
prof. dr. Arnaldo Zanatta – Italia
prof. gr. Fritz Popp – Germania

C 1991 EDITURA COGITO

SEMNIIFICAȚIA UNOR GESTURI DE CULT CREȘTIN ȘI IMPLICAȚIA LOR PARAPSIHOLOGICĂ

Comunicare trimisă la Conferința Internațională de cercetări în Psihotronică - Sofia octombrie 1991.

Dr. Eugen Celan

Într-una din capodoperele tardiv renașcentiste de pe fresca tavanului Capelei Sixtine, Michelangelo ne prezintă momentul însuflării vieții lui Adam într-o viziune unică: Dumnezeu, întinzându-și mina dreaptă către Adam îi dăruiește viața, atingând arătătorul stângii primului om zidit. Această inspirație aureolată de o imaginație artistică, vizionară, incryptează o gestică ce definește ritualuri creștine transmise prin scrierile biblice, dogme, canoane, sau tradiție.

Se dovedește azi că pictura marelui Buonarroti are o profundă semnificație, că această gestualitate nu numai că reflectă o încărcătură de sacralitate, ci constituie o reală modalitate de transfer a sacralității în om, prin mecanisme ce vehiculează și energii fizice care au putut fi puse în evidență abia în ultima vreme.

Scrierile biblice consemnează multe evenimente ce implică un transfer de energie, prin intermediul miinilor. "Și venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra acestuia zăcînd, prinsă de friguri. Și s-a lăsat atins de mina ei și au lăsat-o frigurile și s-a sculat și îi slujește Lui" (Matei 8-14, 15.) Există episoade în care puterea divină a miinilor Mintuitorului și a apostolilor săi înlătura chiar malformațiile congenitale cum este cazul ologului vindecă de Petru. "Și era un bărbat olog din pîntecele mamei sale...". "Și apucîndu-l de mina dreaptă l-a ridicat și îndată glesnele și tălpile picioarelor lui s-au întărit" (Fapte 3-2, 7.)

Unul dintre gesturile, ținînd direct de transferul de Sacralitatea Dumnezeirii, cel al binecuvîntării, este însoțit pe lingă exprimarea verbală a unor formulări consacrate, de o gestică implicînd mina sau miinile în binecuvîntarea arhierescă, provenită întocmai din Sf. Scriptură așa cum o găsim relatată în (Luca 24-50): "Și i-a dus afară pînă înspre Bretania și, ridicîndu-și miinile, i-a binecuvîntat". Același gest al transmierii Sacralității îl face Iisus, binecuvîntînd copiii: "Și luîndu-i în brațe, i-a binecuvîntat punîndu-și mina pe ei" (Marcu 10-16). Cît despre săvîrșirea minunilor, se poate conchide că gestică a implicat în cea mai mare măsură miinile Mintuitorului "... și luînd cele cinci pîini și doi pești... și făcînd..." (Matei 14-19) ca și în săvîrșirea unor taine: "... luînd pîine și binecuvîntînd, a frînt..." "... și luînd paharul și mulțumînd, le-a dat, ..." (Matei 26-26, 27).

În această ordine de idei constatăm că unul dintre actele esențiale ale cultului creștin, îl reprezintă taina hirotoniei.

Acest act al "descendenței" sacerdotale a harului apostolic de sorginte Divină, în cele trei trepte ale preoției -episcop, preot, diacon- se oficiază prin taina punerii miinilor. Menționăm că harismele, ca daruri ale Duhului Sfînt, sînt împărțite după voința Sa, tuturor oamenilor. Pe de altă parte, Taina spovedaniei, implică atît credința în Dumnezeu și jertfa Mintuitorului, cît și actul de iertare a păcatelor în numele lui Hristos. Acest din urmă act, nu poate fi pus în operă -cu excepția însăși a voinței Divine -decît prin mijlocirea celor cărora li s-a poruncit și au fost imputerniciți, cărora li s-a dat harul de a-l putea efectua: apostolii. Iar prin apostoli și de la ei, darul acesta se transmite numai prin punerea miinilor în taina hirotoniei și numai preoților: "Și Iisus le-a zis: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi". "Și zicînd acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfînt; "Căroră le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute". (Ioan 20-21-23).

Neînțelegerea sau eludarea acestei taine, instituie de facto greșala acelor practicanți de cult, care s-au despărțit de rînduiala bisericii, apostolic instituită prin însuși cuvîntul Mintuitorului. Pentru că oricît de talentat și înzestrat ar fi un predicator, propăvăduînd în litera și spiritul Evangheliei, el nu poate accede la taina sacerdotală a iertării păcatelor, neavînd acest har transmis în descendență directă, de la apostoli. Implicațiile adînci ale acestui fapt, se vădesc nu numai asupra acelor care cu știință, sau din neștiință îl încalcă, ci ele se răsfrîng și asupra celor induși în eroare, cărora le este închisă astfel calea spre taina comuniunii cu Dumnezeu prin Euharistie, după cum spune apostolul Petru: "Și îndelunga răbdare a Domnului nostru socotînd-o drept mîntuire, precum v-a scris și iubitul nostru frate Pavel după înțelepciunea dată lui" "Cum vorbește despre aceasta în toate epistolele sale, în care sînt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi, spre a lor pierzanie" (II Petru 3-15, 16). Același lucru este confirmat și de apostolul Pavel: "De omul eretic, după întîia și a doua mustrare, depărtează-te" "Știînd că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osîndit" (Tit 3-10, 11).

Cercetarea științifică, vine să demonstreze că mistica de cult a gesticii practicate atît în săvîrșirea unor taine, ca de exemplu cea a punerii miinilor în timpul hirotoniei -sau de

transfer a unei încărcături de sacralitate ca în cazul binecuvântării sacerdotale, are un suport și în mecanismele fiziologice ale disipărilor energetice specifice structurilor corpului uman. Aceste cercetări circumscriu un nou capitol al biomedicinii, cunoscut drept "circulația energiilor subtile". Menționăm în această direcție lucrarea fundamentală a prof. Björn Nordenström de la Institutul Karolinska din Stockholm despre "Circuitele electrice biologice închise" în care dovedește că subtilitatea acestor energii pleacă în special de la nivelul extrem de scăzut al potențialelor vehiculate. Să mai adăugăm că nu în toate tipurile de energii asemănător implicate au fost elucidate mecanismele de acțiune. Astfel, prin cercetările efectuate de către dr. John Zimmermann de la Fac. de Medicină a Universității Colorado, utilizând detectori magnetici de extremă sensibilitate (Squid), s-a demonstrat că nivelul emisiunilor cîmpului magnetic al miinilor healerilor ("vindecători" ce utilizează "pasele magnetice manuale") este mai mare de cîteva ori decît cel normal al organismelor obișnuite. Comparînd similitudinea efectelor obținute prin intervenția biocîmpului uman, cu cel al unui cîmp magnetic de mare intensitate de 13000 de gauși (de 26000 ori mai mare decît cîmpul magnetic terestru) asupra cineticii de acțiune a unei enzime (tripsina), dr. Justa Smith, constată echivalența acestora. Marea diferență cantitativă în obținerea aceluiasi efect practic, implică însă supoziția unor diferențe calitative, între sursele fizice și cele biologice. Să amintim aici de experiențele Institutului de Biologie Aplicată din New York, care au evidențiat influența biocîmpului generat de miini, asupra evoluției benefice a leucemiei experi-

mental induse la șoareci de laborator. Să reținem că mina acționează nu numai ca un emițător energetic, ci și ca un receptor, cum este în cazul reacțiilor radiestezice.

Cercetările din cadrul Institutului de Neuropsihiatrie al Universității californiene din Los Angeles realizate de prof. Thelma Moss, au demonstrat și vizualizat prin procedee electrografice, capacitatea biocîmpului emis de mina omului, de a revigora flori de crizantemă vestejite, la cîteva zile de la recoltarea lor. Prin acțiunea biocîmpului emis de palme, acestea au fost readuse la stadiul de prospețime din momentul recoltării. Să mai amintim că vindecările "prin punerea miinilor", consemnate cum am văzut și în Noul Testament, comportă în unele practici ale medicinilor tradiționale, contactul miinii cu unele zone ale organismului, cunoscute sub denumirea de "chakre". Fără a intra în alte amănunte, mai subliniem doar că prin gestică, atunci cînd ne facem semnul Sf. Cruci, fără să știm poate, contactăm într-o anumită ordine, două dintre cele șapte chakre ale organismului nostru: cea frontală și cea cardiacă. Fără îndoială că paralel cu încărcătura sa ascunsă de sacralitate, mistica acestui gest incumbă și mecanisme fiziologice, pe care începem doar să le bănuim. De altfel, unul dintre aspectele acestor mecanisme a putut fi pus în evidență încă din anul 1976. Prin cercetările de electronografie efectuate la noi în țară s-a demonstrat și vizualizat transferul care are loc între miinile unei persoane emițătoare și ale alteia receptoare, miinile lor fiind plasate una în fața celeilalte. Procesul se produce într-un cadru volitiv, cînd donatorul dorește să cedeze iar receptorul dorește să primească acest transfer bioenergetic.

EXPERIENȚA RE-NAȘTERII - O METODĂ PSIHOTERAPEUTICĂ

POPA OANA-CRISTINA
Studentă:
FACULTATEA DE
ISTORIE ȘI FILOZOFIE
UNIVERSITATEA
"BABEȘ - BOLYAI"
CLUJ - NAPOCA

Preocupări: problemele și aspectele psihofizice ale fenomenelor paranormale

Îmi amintesc cum timpul își cîștigă un alt loc în minte și în suflet. Pierdusem neliniștea și agitația ceasului. Nu simțeam decît zilele; nu număram decît anii. Pierdusem acea diră luminoasă de

la marginea sufletului prin care se îndeplinește contactul cu simțul duratei.

MIRCEA ELIADE

Credința în re-naștere este fără îndoială la fel de veche și la fel de perenă ca însăși existența omenirii. Marii filosofi de la Pitagora și Platon pînă la Voltaire și Nietzsche, au admis posibilitatea unor vieți anterioare. Științele moderne se abțin, deocamdată, de a-și exprima punctul de vedere în acest sens, deoarece lipsesc aproape total dovezile experimentale care să valideze re-nașterea.

În cărțile sale despre vindecarea prin reîncarnare și re-naștere psihologul și hipnoterapeutul german Thorwald Dethlefsen relatează pe

larg unele cazuri clinice unde a utilizat psihoterapia prin re-naștere și își expune opinii referitoare la implicațiile psihologice, la rezultatele și scopurile metodei.

Utilizînd hipnoza Dethlefsen, duce pacienții înapoi în timp, parcurgînd etapele trecute ale acestei vieți de la naștere și viața prenatală, pînă cînd aceștia se văd într-o viață nouă, necunoscută și presupusă a fi o viață trecută.

Acastă metodă se numește în hipnoterapie "regresie" în timp.

Interesant este faptul că situațiile relatate de pacienți despre altă viață mai mult sau mai puțin îndepărtată, se potrivesc cu firul istoriei. Astfel pacientul Rudolf T. căruia i se consacră o parte importantă din cartea sa "Das Leben nach

dem leben" (Viața de după viață), este supus unei regresii în timp la data de 10 iunie 1968 când implinea 23 de ani. Inducându-se un stadiu adânc de hipnoză acest pacient reușește să se vadă în altă viață și relatează să se numește Guy Lafarge, are 18 ani și trăiește în 1870 experiența războiului franco-prusac.

Fiind printre primii subiecți supuși acestei metode terapeutice Dethlefsen mărturisește că el însuși a fost șocat de exactitatea amănunțelor relatării și de încărcătura lor emoțională.

Întrebat cum ar putea să explice acest fenomen, psihologul german răspunde că nu-și dă seama ce se întâmplă în realitate. Ba mai mult în timpul sesiunii de hipnoză, el mărturisește că nu mai știa cine este de fapt pacientul pe care îl avea în față: Rudolf T. din 1968 sau Guy L. din 1870. Deasemenea nu și-a putut da seama nici de ce s-a petrecut în mintea celui aflat în starea hipnotică în acele momente pentru că în afară de mărturisirile lor (care au fost înregistrate pe bandă) nu mai există nici o altă dovadă. Acest lucru se datorește amneziei post hipnotice care în terapia uzuală poate fi doar parțială; în cazul Rudolf s-a dovedit totală.

Dethlefsen face un bilanț al argumentelor pro și contra. El admite că un om de știință sceptic va spune că pacientul nici măcar nu se afla în transă hipnotică, și că tot ce a relatat a fost doar pentru a face jocul terapeutului. Acest argument cade de la sine dat fiind că pacientul nu știa nimic despre felul în care va decurge experimentul. Acestor subiecți nu li se dau detalii despre metoda regresiei și nici nu li se sugerează nimic înainte de a intra în transă. Amnezia post hipnotică constituie un alt argument în favoarea validității regresiei.

O altă părere împotriva experienței retrării altei vieți, se susține prin aceea că starea ridicată de sugestibilitate în care se găsea subiectul l-a determinat să-și creeze imagini inconștiente dar ireale despre sine. Acestui punct de vedere i se opune însuși subiectul. În momentul în care relatea despre războiul franco-prusac, dacă există acolo tancuri sau mașini de război, răspunsul a fost "nu știu ce înseamnă". Deasemenea alte lucruri ca de exemplu portocalele și lămiile nu corespundeau nici unei imagini mentale a pacientului, cu atât mai mult cu cât ele nu se cunoșteau în Europa încă.

Al treilea argument împotriva ar fi că pacientul ar fi citit de undeva istoria războiului franco-prusac. Dar chiar dacă ar fi citit această istorie, nu avea unde să citească istoria unui alt eu cu care să se identifice și pe care o relatase cu lux de amănunte. Starea hiper emotivă a pacientului din timpul relatării și efortul cu care spunea fiecare cuvânt sugerează că el pe plan inconștient, efectiv trăia într-o altă lume. Deci toate acestea infirmă posibilitatea unei simple reactualizări a unei povești citite.

Hipnoza este desigur un lucru destul de cunoscut astăzi pentru a fi pus în discuție, și este acceptată ca un stadiu al conștiinței caracterizată prin concentrarea asupra conținutului sugestiei. Până în secolul al XIX-lea noțiunea de hipnoză, corespundea unor "fluide" speciale sau unor unde magnetice, teorii emise de Franz Mesmer în 1791. În 1843 medicul englez Braid, dă numele propriu zis de hipnoză acestei stări. De atunci încoace a fost utilizată ca metodă de tratament de către Charcot (tratarea isteriei la spitalul Salpêtrière), de către Liebault, Bernheim, Freud, Jung și alții, pentru ca azi să fie o metodă de bază a psihoterapiei având diferite utilizări: în analiza visului, în terapia Gestalt, în regresia în timp, etc.

În hipnoză starea de conștiință nu este total abolită, nu are loc pierderea controlului de sine, în schimb are loc descoperirea inconștientului și a uriașului depozit de evenimente ce se ascund în el. Inducerea stării de hipnoză se face prin concentrarea asupra unui punct și repetarea unor cuvinte de către terapeut. Utilizarea ei constă în posibilitatea conștientizării unor fapte sau idei, ce pot reprezenta motivul tulburării sau dereglării psihofuncționale sau organice. Pacientul poate să nu realizeze pe plan conștient o situație, dar să o cunoască pe plan inconștient, iar aducerea acestor evenimente din trecut la suprafață constituie de fapt scopul terapiei.

Terapia reîncarnării sau a experienței renașterii are mai multe metode. Dethlefsen, bazându-se pe faptul că unele simptome ale bolii pot fi cauzele unor evenimente din trecut, merge mai departe decât alți hipnoterapeuți și le atribuie un caracter atemporal, care pe planul inconștient al subiectului se materializează într-o viață anterioară.

Există pe bună dreptate întrebarea dacă relatările pacienților reprezintă într-adevăr amintiri sau doar fantezii. Claritatea și exactitatea cu care sunt descrise evenimentele ne determină să inclinăm a crede că ele sunt amintiri uitate, stocate în interminabilul inconștient. De altfel fanteziile au în general un caracter vag lipsit de contururi bine definite.

Dethlefsen dă două modele de regresie în timp.

1. Se sugerează pacientului care se află în transă hipnotică să călătorească înapoi în timp, tot mai departe în trecut. I se spune că e din ce în ce mai tânăr până când ajunge la naștere. Este îndemnat în continuare să-și lase mintea inconștientă să-l ducă mai departe în viața prenatală, și apoi mai departe până se vede într-o situație nouă. Acolo regresia se oprește și pacientul este lăsat să relateze ce i se întâmplă.

2. Se extrage o stare emoțională sau o situație din viața actuală a pacientului și se urmărește această stare de spirit în trecut din ce în ce mai departe. Se ia de exemplu cazul agorafobiei: i se sugerează pacientului să meargă înapoi în timp și să urmărească toate situațiile când i-a fost frică de aglomerație sau de prezența mai multor persoane în preajmă. I se sugerează ca în prima situație să urmărească acest sentiment până la naștere, în viața prenatală, până când apare o situație nouă necunoscută până atunci, respectiv contextul unei alte vieți unde ar putea fi originea agorafobiei.

Metoda a doua s-a dovedit a fi mai eficientă din punct de vedere terapeutic pentru că se concentrează direct asupra traumei pacientului. Prima și-a învederat utilitatea numai în experimentarea reîncarnării sau re-nașterii fără vizarea unui scop terapeutic anume.

Regresia în timp până la naștere poate fi dovedită ca nefiind o simplă fantezie dându-li-se pacienților o hirtie și un creion pe care să-și scrie numele. Se va observa modificarea scrisului odată cu "întinerirea".

După Dethlefsen terapia reîncarnării decurge în mai multe faze. Prima fază este diagnosticul. În această terapie ea nu are importanță atât de mare ca și în alte terapii. Esențială este luarea unui scurt istoric al bolii sau tulburării de care suferă pacientul, precum și precizarea simptomelor majore. Interesant este faptul că înainte de a

incepe hipnoza propriu-zisă și regresia, nici pacientul și nici terapeutul nu știu cum va decurge ședința sau prin ce stări va trece cel dintii. De altfel singurul scop al terapeutului este vindecarea pacientului; iar vindecarea constă în dezvăluirea. Unica persoană care poate să-și dezvăluie trecutul este pacientul singur.

A doua fază este hipnoza. Ea se face prin metoda tradițională de concentrare asupra unui obiect urmată de sugestia închiderii ochilor și a relaxării totale.

După hipnoză urmează "drama simbol". Aceasta se desfășoară prin prezentarea sugestivă în fața subiectului a unor tablouri vizuale oarecare descrise de terapeut sau a unor cuvinte alese la întâmplare și pe baza cărora pacientul trebuie să-și construiască situații. Prin "drama simbol" se urmăresc trei lucruri:

a) pacientul învață tehnica -visul de zind cu ochii închiși dar conștient își imaginează că trăiește anumite situații. În acest caz hipnoza progresează de la sine.

b) tehnica tablourilor vizuale determină instalarea asupra pacientului a stărilor sale emoționale naturale. Principiul funcționării "dramei simbol" este acela al testului proiectiv. Pacientul poate forma pe baza tablourilor vizuale simbo-

luri arhetipale care-i vor întări structura psihică, și-i vor determina crearea unității globale a personalității sale fără mascări voluntare.

c) metoda simbolurilor, care apare ca o subtehnică terapeutică, construiește deja o parte din încărcătura vieții simbolice care va urma.

A patra fază este nașterea. Ea începe în momentul sugerării regresiei și se termină când pacientul experimentează nașterea în viața actuală. Regresia nu se face brusc. Ea trebuie să parcurgă etapele principale ale vieții: tinerețe, adolescență și copilărie.

A cincea fază și ultima constă în incarnarea prin regresie. Aici pacientul este dus dincolo de viața prenatală până când relatează că-și pierde identitatea pentru ca apoi să simtă începutul unei noi existențe, se identifică cu propria persoană sau cu o alta, în alt spațiu temporal, în alt spațiu fizic. Pacientul relatează evenimentele petrecute acolo până când fie de la sine fie la sugestia psihoterapeutului părăsește acel spațiu revenind prin aceleași etape la nașterea considerată "reală", iar apoi la timpul prezent.

Nu ar putea constitui acestea un argument în favoarea ipotezei că Nașterea și Moartea sînt unul și același lucru?

Este cunoscut faptul că unele traume survenite în viața prenatală pot fi cauzele unor tulburări din timpul vieții iar dezvăluirea lor poate duce la vindecare. De ce n-ar fi atunci plauzibil că unele traume survenite în alte vieți ar putea fi cauzele unor tulburări sau dereglări comportamentale și somatice?

Să nu uităm că trăim într-o lume în care timpul nu ne acordă favoarea de a sta în loc. E vremea să renunțăm la ideile preconcepute avînd în vedere că ora este oricum tirzie. E momentul să începem să căutăm adevăruri și explicații care (poate într-o viață ulterioară?) ne vor scuti să mai căutăm ce putem găsi acum. Aventura acestei vieți este prea scurtă pentru a nu fi tentați să credem că firul ei nu începe cu nașterea și nu sfîrșește cu așa zisa moarte. Eternitatea însăși e un superb indemn la meditații asupra felului în care ne integrăm în sensurile ei.

Das Leben nach dem Leben. Gespräch mit Wiedergeborenen; München 1978

AVIZĂM CITITORII

Cu un sentiment de reală participare recomandăm cititorilor revistei "FRONTIERA Psi" una din aparițiile editoriale îndelung rîvnite de întreaga spiritualitate românească. În editura HUMANITAS a fost, în sfîrșit reeditată "METAFIZICA" marelui logician Nae Ionescu publicată pentru prima dată la "Imprimeria Națională" - București în 1942. Lucrarea intitulată "Curs de Metafizică" sub exigenta îngrijirea a domnului Marian Diaconu captează intelectul reamintindu-ne că "a filozofa înseamnă a-ți proiecta structura ta spirituală asupra întregului cosmos" în concepția autorului acestei răscolitoare cărți.

După ce și-a luat doctoratul la Universitatea din München teza: "Die Logik als Versuch einer neuen Begründung der Mathematik (Logica matematică ca o probă pentru o nouă bază a matematicii) devine din 1920 prof. de Logică, Istoria logicii și Metafizică la Universitatea din București dar și redactor șef și director la ziarul Cuvîntul în intervalul 1926-1938.

Cursul de Metafizică - o arie de referință de primă mîna - impune o analiză de mari proporții pe care o vom face în numerele viitoare a revistei noastre. Pînă atunci ademeniți de irezistibilă valoare a ideilor care brăzdează ca niște fulgere întreaga carte reproducem două citate definitorii: "Metafizica are pretenția să surprindă...secretele existenței, să fie stăpînă pe ele, să fie oarecum stăpînă pe legea internă de formare a evenimentelor. Este ca și cum ai ține izvoarele vieții... Dacă cunoști izvoarele vieții știi cum se va dezvolta ea mai departe, pentru că cunoști însăși legea după care se vor dezvolta evenimentele. Altfel trebuie să procedezi de la experiență. "Metafizica este un act de trăire care se sprijină nu pe realitate ci pe izvoarele realității..."

Anunțăm pe cititorii noștri că în cursul lunii august, va apare în colecția Universitas, volumul **Mărturi despre nemurire. Autor Elena Iliescu.**

Lucrarea abordează o arie largă de cazuri și fenomene, pledînd pentru liberul arbitru și evoluția spirituală.

Vom reveni cu o prezentare în numărul viitor.

PRECUM ÎN CER AȘA ȘI PE PĂMÎNT

- SFÎRȘIT DE PRIMĂVARĂ. GEMENII. MERCUR. -

dr. IRINA PREDEANU

Insertia ființei umane în infinitul evantai al fenomenelor universului - are prevalență planetară.

În fiecare an în jurul zilei de 21 mai, Soarele atinge longitudinea geocentrică ecliptică de 60°, intrind în semnul Gemenilor. În timp ce astrul zilei parcurge zodia Gemenilor, pe Pământ se desfășoară cea de a treia și ultima lună a primăverii astronomice.

Din punct de vedere astrologic, semnul Gemenilor este pe de o parte pozitiv sau masculin - definind energia și curajul - iar pe de altă parte, exprimă corespondența cu aerul mai cu seamă a atributelor acestuia: cald și umed. În ultimele două luni ale trimestrului doi al anului cimpul magnetic al Soarelui, văzut ca o stea, are intensitatea maximă. În iunie, pe pământ se înregistrează o activitate vulcanică mai mare și se atinge frecvența maximă a vînturilor etesiane care suflă pe marea Egee de la Nord Vest.

Semnul Gemenilor este mutabil sau dublu, indicind labilitatea, flexibilitatea. Aceste caracteristici sînt proprii tuturor zodiilor care încheie anotimpurile: Gemenii - primăvara, Fecioara - vara, Săgetătorul - toamna, Peștii - iarna. Ele reprezintă momentul cînd în sinul vechiului sezon se pregătesc condițiile trecerii la noul anotimp. Alături de vechile structuri încep să apară și cele noi. Dualismul proprietăților este sugerat și de imaginea simbol a unora dintre aceste zodii: Peștii și Gemenii alcătuite din cîte două ființe - animale sau oameni iar Săgetătorul dintr-o combinație de jumătate animal și jumătate om.

Calendarul creștin ortodox marchează începutul zodiei Gemenilor prin sărbătorile Sf. Împărați Constantin și Elena, la 21 mai și a treia aflare a capului Sf. Ioan Botezătorul, pe 25 mai. Trecerea în nouă zodie este înregistrată în calendarul catolic prin sărbătoarea Preasfintei Treimi, la 26 mai, în timp ce mijlocul zodiei este trasat de sărbătoarea Preasfinta Inimă a lui Iisus, pe 7 iunie. Momentul corespunde și unui fenomen astronomic; aproximativ în ziua de 6 iunie latitudinea heliografică a Pămîntului fiind nulă, planeta noastră se găsește în planul ecuatorului solar.

Mercur este planeta cea mai apropiată de Soare și cu cea mai mare viteză aparentă pe cer. Ea oferă și un frumos exemplu de mișcare de rezonanță, între perioada rotației ei de spin (în jurul axei proprii) și orbitale (în jurul Soarelui) existînd raportul 2:3, egal cu valoarea intervalului muzical al cvintei perfecte.

Planetei îi corespunde elementul chimic mercur, "argintul viu", singurul metal fluid în condiții obișnuite de presiune și temperatură.

Mercur, zeul mitologic al comerțului, descoperirilor, invențiilor, al poezilor, oratorilor, hoșilor și sufletelor celor morți avea aripi la picioare și îndeplinea funcția de mesager al zeilor, fiind un factor de legătură, exprimînd mișcarea și adaptarea.

Din punct de vedere astrologic, Mercur "vine imediat după cele două luminarii, Soarele, astrul vieții și Luna, astrul generării sau manifestării vieții în lumea noastră trecătoare. Dacă Soarele este Tatăl Ceresc și Luna, Mama Universală, Mercur apare drept copilul lor, Mediatorul" (J. Chevalier, A. Gheerbrant, "Dictionnaire des symboles", 1982).

El guvernează două semne zodiacale mutabile, deci duble - Gemenii și Fecioara - care încadrează - Racul și, respectiv, Leul, ambele guvernate de Soare și Lună.

După Max Heindel, Mercur e mesagerul zeilor și instructorul intelectual al oamenilor. Caduceul sau "bastonul lui Mercur", format din 2 șerpi încolăciți în jurul unei baghete indică enigma vieții, arătînd drumul în spirală al involuției prin care scintea divină s-a afundat în materie și, de asemenea, calea spirituală a evoluției prin care umanitatea se va reîntoarce, în cele din urmă, la Tatăl Ceresc. Drumul cel mai scurt, inițierea este reprezentat de bagheta în jurul căreia sînt înălțuți cei doi șerpi.

Astrologic, Mercur corespunde sistemului nervos, organelor de simț, miinilor, organelor vorbirii. Psihologic el ar exprima inteligența analitică, cunoașterea lucrurilor în mod clar dar limitat, superficial. Aspectele astrologice armonioase ale lui Mercur cu Uranus sau Neptun favorizează intuiția. Mercur în conjuncție, sextil sau trigon cu Neptun oferă nativului un spirit deosebit de dotat pentru științele oculte. Se consideră că persoanele cu mercur conjunct cu neptun în casa a III-a sau a IX-a sau cu trigon Mercur - Neptun în semn de apă (Rac sau Pești) își pot dezvolta facultăți supranormale. Ele au mai ales talent de a vindeca prin magnetism (biocimp) (M. Heindel, 1964).

Caduceul, emblema zeului Mercur și simbolul Trinității, relevă uniunea indivizibilă a Unului care se scindează în două complementare. Studii statistice au arătat că în Franța lunile iunie și septembrie dețin recordul căsătoriilor pentru ultimul deceniu - dar și al ultragiilor la podoare. Remarcăm că peste aceste două luni se suprapun aproape în

totalitate cele două zodii în care Mercur își are domiciliul - Gemenii și Fecioara.

Raportat astrologic la sistemul nervos și aparatul respirator, semnul Gemenilor conferă - vioiciune, mobilitate a spiritului, inteligență dar și - nervozitate, instabilitate, indecizie. Este de reținut că din studii statistice a reeșit că în luna iunie, mai ales pe 18 iunie (la sfârșitul zodiei) au loc cele mai multe sinucideri.

Soarele în Gemeni se spune că oferă nativului un spirit adaptabil și plăcerea de a face mai multe lucruri în același timp. Gemenii au în general o mare vitalitate și rămân mult timp tineri. Ei au o mare capacitate de refacere a forțelor, regenerarea organismului fiind avantajată de mișcarea în aer liber. (Președintele G. Bush, născut în zodia Gemenilor, este mare amator de sport și mai ales de jogging).

Ascendentul astrologic (adică orizontul estic la momentul nașterii) plasat în semnul Gemenilor, așa cum l-au avut Dante, Bernard Shaw, Richard Wagner, conduce la o constituție astenică, rareori athletică. Persoanele acestei zodii sînt svelte, delicate, au fața alungită, expresivă, gîtul lung, nasul lung și drept, ochii mari, vii, mobili, membrele lungi și subțiri. Există predispoziție către afecțiuni ale sistemului nervos, ale sistemului respirator, răniri ale brațelor. Temperamentul este sangvinic, schizotimic - nervos (Jean G. Verdier, 1940). Ei au ușurință în exprimare, chiar elocință. Sînt spirituali, au un vocabular bogat. Dotați cu multă vioiciune,

chiar nervozitate, sînt în același timp neliniștiți, instabili dar și cerebri, calculași; uneori duplicitari, fără a le lipsi simțul umorului.

În cea mai mare parte a mitologiilor diferitelor popoare se găsesc zei gemeni sau se atribuie oamenilor născuși gemeni puteri speciale. Negrii din Liberia, de exemplu consideră că gemenii sînt dotați cu inspirație divină, cu capacitatea de a se metamorfoza în animale, cu puteri de vindecători. Ei conferă fertilitate și influențează schimbarea timpului (M. Senard, 1946). Roma a fost fondată de Romulus și Remus. Anumiți zei gemeni, cum sînt cei din Peru, au caractere opuse, unul fiind bun iar celălalt rău. Printre apostoli, Ioan și Iacov erau gemeni.

Dioscurii din mitologia greacă, numiți Castor și Polux, imortalizați pentru fidelitatea prieteniei lor în constelația Gemenilor, primiseră de la Poseidon putere asupra vînturilor și mareelor, fiind în același timp patronii cîntăreților, poezilor, cavalerilor și călătorilor. Templul zeilor medici Dioscuri din Bizanț era un centru de vindecare în care se făcea apel la inspirație și se foloseau metodele divinației și ale interpretării viselor.

Cultul gemenilor vine din antichitate. El predomină probabil în perioada cînd prin precesia echinoțiilor punctul vernal era în constelația Gemenilor, deci în anii 5000-2800 î.e.n. Datele istorice sînt însă incerte, dar nu infirmă existența multimilunară a acestui crez.

UN MODEL CIBERNETIC PENTRU EXPLICAREA UNOR FENOMENE DE BIOELECTROLUMINISCENȚĂ

Prof. Dr. Ing. Paul Constantinescu. Fiz. Ioan Mamulaș.

Cu toate realizările însemnate ale mecanicii cuantice, interpretarea funcției de undă în ecuația lui Schrödinger ca o undă de probabilitate, nu a satisfăcut intuiția unor mari fizicieni ca Einstein, de Broglie, etc.. Considerarea funcției de undă ca fiind asociată unor unde fizice, unor vibrații într-un mediu subcuantic, care dau fenomenele cunoscute de interferență, a constituit preocuparea, în ultimele 3-4 decenii a grupului "Interpretării cauzale" a mecanicii cuantice (de Broglie, Bohm, Blohinteț, Vigier, Andrade e Silva, Pereira, ș.a.).

Considerăm că, măcar într-o primă aproximație, rezultatele obținute de acest grup: interpretarea densității de probabilitate $|\Psi|^2$ ca densitate a unui fluid (Madelung) în condiții destul de generale, ghidajul de către cuplaj care derivă din potențialul cuantic Q ș.a.m.d., vin în întîmpinarea viziunii lui Einstein care considera interpretarea actuală probabilistică a mecanicii cuantice numai ca o aproximație lineară a fenomenelor cuantice, al cărei caracter nelinear urmează să fie inteles și descris ulterior. Viziunea einsteiniană se bazează pe rezultatul pe care l-a obținut împreună cu George Darmon și anume că din neliniaritatea ecuațiilor cîmpului gravitațional pot fi deduse ecuațiile geodezicelor, care în primă versiune a relativității generale fuseseră postulate. Neliniaritatea apare astfel ca o constrîngere a soluțiilor (independente în cazul liniar), care în cazul cuantic poate fi asociată cu potențialul cuantic Q a cărui formă nerelativistă este:

$$Q = - \frac{\hbar^2}{2m_0} \cdot \frac{\Delta R}{R}$$

de unde $\Psi = R e^{iS/\hbar}$ este transformarea lui Bohm (Blohinteț); S este acțiunea iar $\hbar = h/2\pi$ (h este constanta lui Planck) și m_0 este masa de repaus a particulei ($i = \sqrt{-1}$).

În cazul relativist (ecuația Klein-Gordon) potențialul cuantic Q are forma:

$$(1) \quad Q = M_0 c^2 - m_0 c^2$$

unde $M c^2 = \sqrt{m_0^2 c^4 + \hbar^2 c^2 \frac{\square R}{R}}$; ($\square = \frac{1}{c^2} \cdot \frac{\partial^2}{\partial t^2} - \Delta$, unde Δ este laplaceanul) Q variază datorită oscilației amplitudinii de-a lungul traiectoriei iar m_0 este masa proprie de repaus a particulei. Pentru situația cînd $c \rightarrow \infty$ se regăsește expresia lui Q din cazul nerelativist.

Această condiție suficientă de ghidaj a vibratorilor substanțiali de către undele proprii este și necesară, deci acordul fazelor undelor și vibratorilor substanțiali constituie sursa generării tuturor forțelor din natură, a ordinii și organizării sistemelor.

Dacă în afară de transformarea Bohm (Blohințev) se consideră și transformarea:

$$\mathcal{E} = -K \ln R^2 = -K \ln \eta \quad \mathcal{E} = -K \ln R$$

unde $\mathcal{E}$ este entropia, iar η este asimilată cu densitatea fluidului subcuantic, atunci ecuația lui Schrödinger se poate scrie¹⁾ sub forma "reglajului fizic" ca o pereche de ecuații de tip Hamilton- Iacobi:

$$(2) \quad \frac{\partial \mathcal{E}}{\partial t} + I(\mathcal{E}, S, q, t) = 0 ; \quad \frac{\partial S}{\partial t} + H(\mathcal{E}, S, q, t) = 0$$

unde q sînt coordonatele generalizate și în care I și H sînt funcții (operatori) care nu comută. Mai mult, în condiții destul de generale 1) operatorul $\hat{I}$ poate fi asociat cu operatorul $\hat{C}$ de conjugare care este neliniar. Caracterul neliniar și statistic al primei ecuații din reglajul fizic (2) poate constitui un ghid în abordarea unor fenomene cuantice mai profunde așa cum ecuația "clasică" Hamilton-Iacobi descrie faptul că rata acțiunii este energie, noua ecuație propusă descrie următoarea ecuație între ordine și organizare: rata ordinei este organizarea.

În adevăr, de pildă, folosind (2) s-a dedus relația:

$$(3) \quad \frac{\mathcal{E}}{K} = i \frac{S}{\hbar}$$

care extinde în cazul echilibrului cuantic relația obținută de Broglie²⁾ folosind "termodinamica ascunsă" a particulelor:

$$(3') \quad \frac{\mathcal{E}}{K} = \frac{S}{K}$$

și care se obține considerînd relația (3) în modul.

Luînd gradientii în relația (3) obținem:

$$(4) \quad \frac{\nabla \mathcal{E}}{K} = i \frac{\nabla S}{\hbar} \text{ sau } : \frac{\vec{P}}{K} = i \frac{\vec{P}}{\hbar}$$

unde $\vec{P}$ este impulsul mecanic, iar $\vec{P}$ este impulsul informațional.

Relația (4) ne permite să considerăm¹⁾ că cuantele de energie $E = \hbar \omega$ sînt ghidate și se acumulează dominant pe traiectorie, (vezi și principiul inerției energiei $E = mc^2$), iar cuantele de informație $I = k\omega$ (care se deduc imediat din (3) folosind (2) se acumulează în unde, fiind ortogonale atît pe traiectoria corpuscului cît și pe suprafețele de undă.

Acumularea cuantelor de informație dominant în undă este susținută și de rezultatul obținut de către de Broglie³⁾, care într-o serie de cazuri importante a demonstrat că prin suprapunerea undelor monocromatice entropia asociată scade (negentropia asociată cu cantitatea de informație crește).

Stările staționare ale sistemelor cuantice (stări "monocromatice") sînt asociate de către Broglie undelor monocromatice staționare reprezentate de funcțiile proprii ale hamiltonianului, iar în cazul particulelor ce se deplasează pe traiectorii, stările sistemului cuantic sînt asociate cu pachete de undă limitate care în majoritatea domeniului lor de extensie pot fi asimilate cu unde plane monocromatice.

Să schițăm demonstrația (de Broglie) creșterii cantității de informație (scăderii entropiei) prin suprapunerea undelor monocromatice.

Considerăm (Einstein) că entropia are expresia: $\mathcal{E} = \mathcal{E}_0 + \mathcal{E}(M_0)$

unde $\mathcal{E}_0$ este partea din entropie independentă de fluctuațiile masei proprii (variabile) M_0 a particulei, iar $\mathcal{E}(M_0)$ este partea variabilă (relativ mai mică decît $\mathcal{E}_0$), care depinde de fluctuațiile lui M_0 .

Avem conform principiului minimei acțiuni²⁾ (lagrangeanul $\mathcal{L} = -M_0 c^2 \times \sqrt{1 - \beta^2}$;

$$S = \int_0^t -M_0 c^2 \sqrt{1 - \beta^2} dt = -\frac{M_0 c^2}{\hbar \omega_0} = -K \frac{\delta M_0 c^2}{m_0 c^2} = -K \frac{\delta M_0}{m_0}$$

Conform (3') obținem:

Prin urmare obținem:

(5)

$$\mathcal{E} = \mathcal{E}_0 - K \frac{M_0}{m_0}$$

Folosind (1) și (5) obținem:

(6)

$$\mathcal{E} = \mathcal{E}_0 - K - K \frac{Q}{c^2}$$

În cazurile studiate de către de Broglie³⁾ potențialul cuantic Q este nul în "stările monocromatice" astfel că în aceste stări entropia are valoarea: $\bar{\epsilon} = \epsilon_0 - K - K \frac{Q}{c^2} < \epsilon_0 - K$

În stările de superpoziție, Q este diferit de zero și anume pozitiv, ca atare, considerind valorile medii ale entropiei asociate stărilor de superpoziție, obținem:

Deci în stările de superpoziție entropia este mai mică decât în stările "monocromatice", ca atare prin superpoziție (în spectrele Fourier) cantitatea de informație crește. Acest rezultat se poate demonstra în general folosind principiul entropiei staționare și interpretarea informațională a Lagrangianului.

Faptul că pe traiectorii avem concentrare (înmagazinare) de energie iar în unde se concentrează (înmagazinează) dominant informația, ne permite să înțelegem o distincție fizică importantă între energie și informație, al căror dualism și unitate dialectică au fost pe larg examinate în 1,4.

Cele de mai sus ne permit să înțelegem dualismul informație-energie, undă-corpusul, ca un cuplaj undă-corpusul, cîmp-substanță și anume ca un cuplaj "Reglaj-Autoreglaj" (invariantul S_2)^{1,4}, "reglajul" fiind realizat dominant în structura radiantă a cîmpului (în unde), iar "autoreglajul" fiind înfăptuit dominant în structura substanțială a cîmpului (particule, cuante, etc.).

Mai mult, prin suprapunerea undelor monocromatice de diferite frecvențe putem considera că undele staționare asociate sistemului cuantic formează spectre Fourier ale căror armonice (fundamentală și o mulțime finită de armonice-"timbrul") sînt în rezonanță cu oscilatorii substanțiali ai sistemului fizic (cuantic). În acest mod putem considera că în cîmpul staționar asociat oricărui sistem ierarhizat avem conservarea informației într-un cod ontic (Fourier) care a fost transcris în alte coduri (ADN, senzoriale, hormonale, neuronale, corticale, etc.) pe diferite nivele ierarhice de organizare a materiei.

Avînd în vedere cele de mai sus putem considera cîmpurile ca sisteme ierarhizate⁴ ale căror unde (mișcări vibratorii) se produc într-un substrat, pornind de la mediul subcuantic (cîmpul fundamental) care se cuplează (rezonanță, coerență)¹, prin forțe de cuplaj ce derivă din potențialul cuantic Q , cu cuantele specifice a căror geneză se poate explica prin microvirtejuri, care sînt ghidate de undele specifice cîmpului staționar (avînd spectre Fourier caracteristice). Reciproc, microvirtejurile, vibratorii substanțiali din cadrul acestora, generează undele cu care sînt în rezonanță (producîndu-se efectul de cuplaj, stabilitatea cîmpului).

Modelul cibernetic (Reglaj și Autoreglajul care se susțin și se întăresc reciproc) deci invariantul S_2 ^{1,4} ca sistem ierarhizat asociat oricărui cîmp (grefat pe cîmpul spațiu-timp generat de timpul fundamental și pe cîmpurile ierarhic subiacente) permite să înțelegem "misterul cuantic" și anume distribuția de unde interferente pe care o obținem la trecerea prin două fante a unor corpusculi, pe placa fotografică pe care aceștia o impresionează, deoarece sînt ghidați de undele care se produc la cele două fante și care interferează între cele două ecrane.

Folosind reciproca celor arătate mai sus, modelul poate fi utilizat și pentru explicarea fenomenelor de bioelectroluminiscență obținute prin metode electrografice în electroluminiscență ca: fotografia Kirlian, electronografia, convertografia.

Electrografia în electroluminiscență constă în înregistrarea pe peliculă fotosensibilă a unor efecte de interacțiune între (bio) structurile investigate și cîmpuri electrice exterioare de înaltă tensiune cu parametrii controlabili.

Parametrii cîmpului electric descriu tipul de metodă electrografică; astfel, în fotografia Kirlian se utilizează trenuri de impulsuri cu frecvențe între 1 KHz și 1 MHz, iar în metoda electrografică- metodă originală românească - se utilizează impulsuri unice triunghiulare.

Cercetările efectuate pentru elucidarea mecanismelor formării imaginilor electrografice, imagini ce se prezintă sub forma unor "aure" luminoase pe conturul și în imediata vecinătate a structurilor electrografice, au arătat deosebită complexitate a proceselor bio-fizice implicate.

Teoria strimerilor, ipoteza bioplasmei, emisia la rece a electronilor, ipoteza mediului bioelectric proximal etc., constituie tot atâtea încercări de explicare a formării aurei electrografice.

Ficcare din aceste ipoteze explică satisfăcător numai unele aspecte observate experimental.

Modelul de cuplaj "Reglaj-Autoreglaj" expus anterior considerăm că poate constitui baza teoretică pentru aplicarea unor efecte de tip electrografic, evidențiate experimental de diferiți cercetători: efectul pulsatoriu, efectul de "rezonanță electrografică" și efectul de amputație.

Efectul electrografic pulsatoriu^(6, 7) constă în variabilitatea temporală relativă a imaginilor electrografice obținute pe structuri vii, spre deosebire de constanța electrografiilor obiectelor inanimate. Acest efect se poate pune în relație cu caracterul pulsatoriu al cîmpurilor staționare asociate organismelor vii. (caracter absent pe palierul neviu). Acest caracter pulsatoriu al cîmpurilor staționare se poate explica prin efectele de interferență care permit transcrierea informației din codul

ontic (spectrele Fourier) în rețele de difracție (de pildă baze azotate - cod ADN). Neliniaritatea fenomenelor de interferență poate conduce la cicluri limită care descriu cîmpul staționar pulsatoriu.

Efectul de "rezonanță electrografică" constă în faptul că, utilizînd tehnica Kirlian, se obțin imagini electrografice cu extindere și luminozitate relativ mari numai la anumite game de frecvențe ale cîmpului electric exterior, în timp ce la alte valori ale frecvenței imaginile sînt mult diminuate sau chiar absente. Efectul nu se constată la structurile inanimate.

Folosind modelul descris anterior explicăm acest efect prin interferența cîmpului staționar propriu al biostructurii cu cîmpul electromagnetic exterior, interferență care are loc numai la o anumită frecvență de explorare (sau interval de frecvență). Această interferență (care are loc în mod specific pentru fiecare biostructură) produce unde staționare care își generează cuantele specifice în rezonanță, de pildă fotonii, care declanșează strimeri, ce impresionează pelicula fotosensibilă producînd imaginea electrografică.

Efectul de amputație pus în evidență inițial pe structuri vegetale și apoi la organisme animale, constă în obținerea unei imagini electrografice în zona ce corespunde unei porțiuni decupate anterior electrofotografierii din organismul investigat.

În acest caz, cîmpul staționar propriu al sistemului (organismului) se menține un interval de timp (8-70 ore) după îndepărtarea structurii substanțiale prin amputare și printr-un fenomen de interferență asemănător cu cel descris mai sus, produce particule ce impresionează pelicula fotosensibilă și în zonele ce corespund amputației.

Menționăm faptul că efectul de amputație prezintă caracteristici deosebite pentru organismele vegetale (aura "recompune" forma geometrică) față de organismele animale (la care nu se mai recompune geometria, ci se constată în zona de amputație expresii electrografice specifice ce se păstrează ca formă de timp). Această observație arată că particulele rezultate din interferența descrisă sînt distribuite spațial de cîmpul staționar propriu al organismului prin forța de cuplaj ce derivă din potențialul cuantic. Organismele vegetale considerăm că prezintă neliniarități mai slabe în comparație cu organismele animale (de aici diferențierea efectelor de amputație) descriînd figuri intermediare între organismele animale și palierul neviu. Se poate deci avansa ipoteza evoluției cîmpurilor biologice ca parte integrantă a evoluției biologice în general.

SFIDAREA PARANORMALULUI

fiz. Ioan Mamulaș

Atracția către ceea ce este neobișnuit și fără explicație imediată constituie, probabil, o componentă fundamentală a ființei umane. Telepatia și OZN-urile, premoniția și paleoastro-nautica, vindecările prin "pase magnetice" și enigmaticele civilizații străvechi sînt numai cîteva exemple alăturate întîmplător dintr-un larg spectru de subiecte care fascinează prin insolitul lor. Chiar și firile cele mai dogmatice, indiferent de nivelul cultural, sînt atrase de astfel de domenii și lucrul acesta se reflectă (paradoxal) în însăși vehemența cu care le resping verosimilitatea.

Pentru un om format la școala științei moderne, în care verificarea experimentală riguros canonizată și demersul teoretic necontradictoriu sînt chei de boltă, este greu să accepte paranormalul, îndeosebi atunci cînd, într-o formă sau

alta, este implicat organismul uman. Pe de altă parte, știința își are în ea însăși capacitatea de a se depăși, astfel încît ceea ce într-o anumită epocă pare imposibil devine ulterior perfect integrabil științific. Să ne amintim cîteva exemple: heliocentrismul, zborul mecanic, radioactivitatea, teoria relativității, radiația mitogenică etc.

Paranormalul, destul de vag definit prin "ceea ce este neobișnuit și inexplicabil", poate deveni obiect al demersului științific atunci cînd capătă certitudinea verificabilității experimentale și se pot întrevădea direcții explicative pertinente. Ori tocmai aici se află marea dificultate a statuării științifice în abordarea paranormalului: pe de o parte, fenomenele paranormale sînt foarte rare și extrem de greu modelabile experimental, pe de altă parte direcțiile explicative par a depăși cadrul actual al științei. Și totuși raritatea unor

fenomene și neputința temporară de a le explica (insolitul lor) nu neagă caracterul lor natural.

Personal, consider că această sfidare pe care paranormalul o ridică în fața omului de știință poate fi înfruntată în primul rînd prin chiar acceptarea ei. Mai departe este o problemă de psihologie a cunoașterii științifice. Nevoia de certitudine stă la baza oricărei întreprinderi a omului de știință. Tocmai încercarea de a satisface această nevoie este generatoare de tensiuni intelectuale și capătă manifestări strict individuale.

Opțiunea pentru studiul paranormalului se poate amorsa prin incidența a două situații. Este vorba de relevarea prin experiență personală a unor fenomene paranormale în conjugare cu consultarea lucrărilor altor cercetători privind domeniul respectiv care să satisfacă necesitățile de rigurozitate științifică.

Ca proaspăt absolvent al facultății de fizică eram un adversar convins al parapsihologiei. Ulterior, în activitatea de laborator, am avut prilejul să mă întâlnesc cu unele situații neobișnuite, cu paranormalul. Posibilitatea influențării activității bioelectrice a plantelor de către psihicul uman, evidențierea electrografică a efectelor de amputație, modificarea unor parametri fiziologici ai unei persoane sub influența alteia cu "aptitudini deosebite", transmiterea de informații de la un subiect la altul pe căi extrasenzoriale sint exemple de fenomene pe care am avut surpriza să le constat și să le verific într-un număr de cazuri.

Neavind intenția de a trage concluzii ferme și generalizatoare, respectivele constatări au în primul rând o valoare probatorie personală, acesta fiind de altfel și scopul pentru care am efectuat experimentările. Am încercat să fiu sceptic și să elimin acele rezultate pentru care analiza mi indica posibilitatea unor artefacte sau inabilități experimentale. Au

rămas însă șapte incontestabile care mă tulbură prin "paranormalitatea" lor.

Incitat de ceea ce am numit mai sus "întilnirea cu paranormalul", am început (în măsura posibilităților de documentare) să consult scrieri de parapsihologie și psihotronică. Am întâlnit, pe lângă o imensă literatură de tip anecdotic-veleită, destule lucrări în care, cu acribie științifică, se dovedește existența unor fenomene cum ar fi percepția extrasenzorială, psihokinezia, efectele de "healing" etc. A respinge concluziile unor astfel de studii constituie de fapt plasarea pe o poziție neștiințifică. O asemenea atitudine reflectă ceea ce spune zicala: "vulpea, dacă nu ajunge la struguri, spune că sint acri".

Deci experimentind și studiind lucrări care să-mi satisfacă formația științifică, am devenit un interesat al cercetării paranormalului. Sint în continuare sceptic cînd mă întilnesc direct sau indirect cu paranormalul și nu accept orice "poveste". Dar am devenit sceptic și în

ceea ce privește capacitatea proprie de a recepționa corect, fără prejudecăți, paranormalul, ajungînd la concluzia că această capacitate trebuie educată permanent.

Înfruntarea sfidării paranormalului de pe poziții oneste necesită un permanent echilibru dinamic între pasiune și indoială. Onestitate mai înseamnă și recunoașterea faptului că modalitatea de cunoaștere științifică are limitele ei, oricît de eclectic am concepe demersul științific. Cunoașterea științifică este înfinită dar mărginită (exprimîndu-mă în limbaj matematic) și dincolo de marginile ei devin operante alte tipuri de cunoaștere cum ar fi cea filozofică, religioasă, artistică.

Convingerea autorului este că nu putem exclude aprioric studiul unor aspecte ale paranormalului și din alte puncte de vedere decît cel strict științific. Cantonarea rigidă într-o singură modalitate cognitivă constituie un răspuns neadecvat la provocarea paranormalului.

REIKI - ENERGIA CARE VINDECĂ

Viorel Olivian Pașcanu

(Urmare din numărul 4.)

Față de alte metode de dirijare a energiei ce solicită concentrarea, metoda Reiki, dimpotrivă recomandă relaxarea, acesta fiind modul în care se poate realiza condiția de relevu. Dirijarea prin concentrare conduce la blocarea pătrunderii energiei cosmice în terapeut și transferul către bolnav se face în dauna energiei care este necesară terapeutului pentru a-și menține propriile funcții vitale.

Viitorul terapeut trebuie să învețe cum să ajungă la o relaxare cit mai profundă și în orice împrejurare. Starea de relaxare odată realizată trebuie să-l determine pe viitorul terapeut să-și imagineze că a devenit un simplu relevu, care prin inspirație va introduce energia cosmică în trup iar cu expirația o va concentra mai întii în mîini (unde va deveni densă) ca tot prin mîini să o expulzeze. Printr-un exercițiu răbdător și repetat va trebui să ajungă la stadiul în care această intrare-ieșire de energie să devină un flux continuu.

Atenție! La început, această energie va fi gîndită (imaginată), și după îndelungate exerciții va fi percepută ca o prezență aproape mecanică. După obținerea fluxului continuu, viitorul terapeut își va aplica mîinile pe propriul său trup astfel ca energia ce îl pătrunde odată cu inspirația, să se întoarcă prin mîini prin expirație. Locul unde vor fi amplasate remarcîndu-se prin senzația de penetrare a unui flux cald. Pentru efectuarea corectă a acestei proceduri, care nu este altceva decît un autoantrenament prin energia Reiki, mai trebuie respectate cîteva condiții pe care le voi arăta mai jos.

După fiecare procedură aplicată pe propriul corp, sau pe al altuia, viitorul terapeut va reține tot ce s-a întîmplat în acest timp introducînd în tehnica ei, modificări în funcție de eul și posibilitățile sale.

Fiecare terapeut reiki are metoda sa de amănunt, fără să se abată dela principiile generale. Abia după ce a reușit să realizeze cu eficiență metoda reiki pe propriul său trup, va trece la aplicarea ei pe rude și pe prieteni apropiați pentru cîștigarea experienței și consolidarea unei metode proprii. Cînd nu va mai avea nici un dubiu asupra rezultatelor, se va ocupa de persoane străine, care nu vor întirzia să se prezinte singure.

Cum decurge practic o ședință reiki.

- O încăpere curată, aerisită, cu o temperatură de cca 21 grade. (e preferabil să se audă o muzică relaxantă, în surdina. Bach, Händel, Mozart) - Bolnavul va sta culcat pe un pat nu prea înalt cu ochii închiși, îmbrăcat lejer și desculțat.

- Terapeutul fără să degaje vreun miros de tutun, mincare sau alt miros, va explica bolnavului în ce constă metoda astfel ca acesta să fie încrezător și colaborant. - Atât terapeutul cit și bolnavul, nu vor avea asupra lor obiecte de metal iar în timpul tratamentului nu vor încrucișa mâinile sau picioarele.

i) Terapeutul își va spăla mâinile cu apă rece, se va așeza pe un scaun lângă pat și va aplica palmele mâinilor făcute ușor căuș, cu degetele unite, pe trupul bolnavului, deasupra organului afectat astfel ca palmele să aibe o poziție paralelă, și organul în cauză să se situeze pe o linie imaginară care le unește. După 3-10 minute, cînd simte că în zona respectivă s-a produs senzația de flux cald sau numai de căldură, va amplasa mâinile astfel ca linia imaginară între palme să constituie un unghi drept cu un colț în centrul organului afectat (vezi schițele). După apariția senzației specifice, se reveni la prima poziție.

Menționăm că există mai multe poziții ale mâinilor, și este bine să fie însușite de proaspătul terapeut prin practică ținînd seama în mod expres că în majoritatea situațiilor organul trebuie să fie amplasat la mijlocul sau întretăierea fluxului de energie ce iradiază din palmele celor 2 mâini. Odată cu aplicarea palmelor pe trupul bolnavului, terapeutul trebuie să-și amintească de relaxarea necesară și de inspirație și expirație, descrise anterior. - Dacă afecțiunea privește întregul organism, aceste reguli rămîn valabile, numai că bolnavul va fi așezat pe un scaun iar terapeutul va aplica mâinile paralel cu palmele în jos pe capul sau umerii bolnavului. - După terminarea ședinței ce poate dura 20-30 de minute, bolnavul va sta nemișcat 10 minute, timp în care terapeutul își va spăla mâinile sub un jet de apă rece. - Ședințele reiki se efectuează

A APĂRUT:

VIOREL OLIVIAN PAȘCANU

TRATAMENT NATURIST
INTEGRAL

EDITURA „CĂLĂTOR” - BUCUREȘTI
— 1991 —

de 1-2 ori pe zi și 6-12 zile consecutiv, în funcție de boală și de rezultate. Cînd boala nu se ameliorează pot fi mai multe explicații printre care enumerăm cîteva. a) Sînt cazuri în care o stare grea este generalizată în tot trupul și “fixată” prin trecerea timpului, la care se adaugă și o închistare sufletească de nepătruns, asociată uneori și cu o răutate și ură împotriva la toți și la tot. În acest caz trebuie mai înainte intervenția

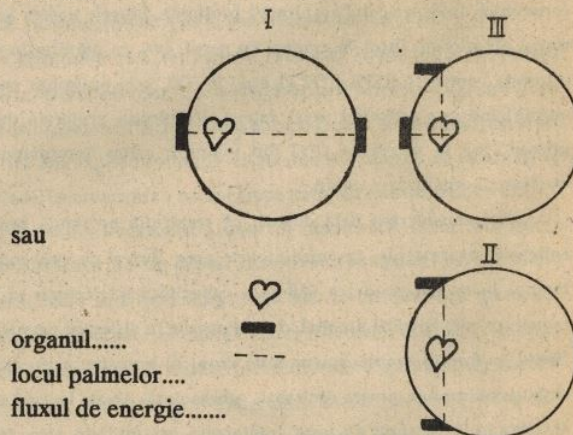
răbdătoare a unui bun psiholog și a unui talentat psihiatru care să producă o fisură în zidul de gheață îngroșat de timp, prin care să se infiltreze raza speranței purtătoare de gânduri bune și de sănătate, și numai după aceea e indicată intervenția terapeutului de orice fel. b) Sînt suflete împovărate de păcate grele - nemărturisite mult timp - care au generat stări obsesive, adevărate cangrene sufletești ce aruncă de o parte il distanțează din sistemul benefic al cosmosului pe cel în cauză. Orice intervenție terapeutică ricoșează. Bolnavul se sustrage armoniei divine a cosmosului. În aceste cazuri, trebuie intervenția spovedaniei a rugăciunilor a preoților a psihanalistilor, care să pregătească terenul pentru terapia reiki. c) Pot fi și cazuri mărunte, mai ușor observabile, la copii și bătrîni care îi fac refractari la terapii. Dăm un singur exemplu. Cei în cauză observînd că atenția și dragostea celor din jur e sporită cînd sînt bolnavi, cultivă boala. Terapeutul trebuie să manifeste o dibăcie deosebită pentru a descoperi de la început aceste situații. Precizări privind modul de aplicare a palmelor la metoda reiki

Exemplu: afecțiune cardiacă

I.- Terapeutul aplică o palmă ușor căuș cu degetele unite pe pieptul bolnavului în dreptul inimii și cealaltă palmă pe spate tot în dreptul inimii: sau aplică o palmă pe latura stîngă a trupului bolnavului, în dreptul inimii și cealaltă palmă pe latura dreaptă a trupului, tot în dreptul inimii. Deci la această procedură, palmele vor fi aplicate întotdeauna față în față fiind despărțite de trup.

II. Terapeutul aplică o palmă în dreptul inimii și cealaltă pe latura stîngă a pieptului, tot în dreptul inimii, astfel ca o linie imaginară pornită din mijlocul ambelor palme să se întîlnească sub formă de unghi în inimă.

Redau grafic cele de mai sus, pe o secțiune de trup, văzută de sus:

Deci, în cazul unui organ afectat, acesta va fi ținut “între palme” astfel ca fluxul energetic care iese din ele să-l pătrundă din două direcții, vertical sau orizontal sau întîlnindu-se în organ sub formă de unghi.

Respirația, sănătate sau boală ?

(urmare din nr. 4)

Cu ocazia publicării celei de a doua părți a lucrării *Respirația, boală sau sănătate*, ținem să facem următoarele precizări - *Lucrarea este tradusă și prezentată de d-na Ing. Alexandra Msanuico la rîndul ei o adeptă a doctorului siberian Buteiko. Dr. Buteiko a stîrnit un deosebit interes în URSS dar și controverse. Prezența în revista noastră se justifică prin deschiderea pentru noi în domeniul sănătății pe de o parte și mai ales pentru că potrivit însăși părerii meritosului medic, soluția sa are multe interferențe cu parapsihologia și mai ales cu yoga.*

După telefoanele numeroase primite la direcția revistei, articolul a stîrnit un interes deosebit și promitem să intermediem celor interesați corespondența directă cu doctorul Buteiko.

Ca o primă luare de atitudine publicăm în acest număr articolul: *Controverse al d-nei Nineta Crainici cunoscută pentru cercetările efectuate în domeniul respirației mai ales din unghi yoghian.*

A.V.

După nașterea copilului brusc se modifică raportul de gaze - crește conținutul de oxigen, și dacă i se mai face o gimnastică respiratorie, apare dereglarea metabolismului. De aici apar diateza, pneumonia, astm.

Este foarte interesantă atitudinea oamenilor față de bioxidul de carbon. Se consideră că el este o otravă. În același timp noi ne grăbim Să consumăm cît mai mult CO₂. Toate izvoarele de ape minerale, bere, borș, ape gazoase, șampanie - toate au concentrația 100% de CO₂. Pînă și din apă obișnuită facem sifon și bem. Instinctul spune că acesta este util și gustos. Dar dacă aceasta ar fi fost otravă, ce ar fi fost cu sistemul nostru gastro-intestinal? Ulcere gastrice, duodenale etc? Dar se observă că dacă există un ulcer gastric, apărut din cauza insuficienței CO₂ la oamenii cu respirația profundă, acesta poate fi ameliorat prin mese regulate. Este cunoscut că miliarde de ani celulele umane au stat în pîntecele matern într-un mediu cu conținutul ridicat de CO₂, iar acest mediu este mai obișnuit pentru celule. Reducerea conținutului de CO₂ într-o celulă sub 7% duce la pierire, și cu cît acest procent este mai mic, cu atît moartea este mai rapidă, iar respirația profundă are această consecință. Iată pericolul respirației profunde. Singele nostru în interiorul plămînilor intră în contact cu aerul, care în plămîn, în starea normală conține 6,15% CO₂ și cca.12% O₂, acel optimum necesar, amplificînd sau reducînd acest raport. Respirația profundă duce în primul rînd la pierderea CO₂ din plămîni: cauza deranjamentelor serioase în organismul uman.

Noi considerăm deja dovedit că respirația profundă provoacă epilepsie, neurastenii, insomnie foarte grea, dureri de cap, migrene, zgomot în urechi, scăderea bruscă a capacității intelectuale și fizice, reducerea concentrării atenției, deranjamente în sistemul nervos, colecistită, guturaiul cronic, pneumonie cronică, bronșite, astm bronșic, enfizem pulmonar, pneumoscleroză, tuberculoză. Aceste lucruri au fost dovedite în lucrarea de doctorat a autorului, susținută în Alma în anul 1968. Chiar și dilatarea venelor pe nas, pe picior, unde presiunea hidrostatică este mare, hemorolzi, care au o teorie de evoluție proprie, obezitatea, dereglări în metabolism, dereglări în diferite funcții ale organelor genitale, toxicoza sarcinilor, avorturile, complicații la nașteri

toate sînt datorate respirației profunde. Tot ea dă nașterea la gripă, reumatism, centre cronice de infecții. Tonzilitul cronic este o infecție foarte periculoasă, cu nimic mai puțin periculoasă decît tuberculoza, întrucît aprofundează respirația și atacă mai mult organismul. Depunerea sărurilor, podagra, nodule de grăsime pe corp, infiltrații de orice fel, chiar și fragilitatea unghiilor, uscăciunea pielii, căderea părului - toate acestea sînt tributare respirației profunde. Iată o enumerare foarte succintă. Pînă în prezent nu se tratează, nu se previn, și nici nu au o teorie. Teoria noastră explică evoluția lor. Ea se construiește pe baza legilor cunoscute și se dovedește ca teorema cu ajutorul axiomelor - ea este incontestabilă. Și deși pentru prima dată ea a fost publicată în 1962 în revista "Inovatorul și raționalizatorul" Nr.1, această teorie pînă acum nu s-a practicat în mod deschis nicăieri, cu totul că despre ea s-a scris în unele ziare, de exemplu "Gazeta literară" (art. "Respirați mai profund, dar oare este necesar?"), "Rusia sovietică" (art. "În apărarea doctorului Buteiko"). Este de la sine înțeles că trebuia apărută de Ministerul Sănătății.

A dovedi adevărul nostru este ușor, pentru că flecare cunoaște simptomele respirației profunde: vîrtej, amețeli, slăbiciune, zgomot în urechi, durere de cap, tremurul nervos, leșin. Aceasta demonstrează că respirația profundă este o otravă puternică. Chiar cel mai antrenat sportiv, care ar respira profund timp de 5 min. - leșină, are crampe, blocarea respirației. Cine dintre dv. nu a fost la medic și nu a auzit: "Respirați mai profund". Uneori chiar însăși vizita la medic provoacă criza. Stăpînind legile de fiziologie, pe care am chemat-o în ajutorul omului, noi am înțeles că prin respirație putem comanda ori ce funcție a omului: sistem nervos, bronhii, vase, metabolism etc. De obicei cînd eu citesc lecțiile medicilor, îi rog să pregătească cite 5-10 bolnavi de astm bronșic, stercardie, migrenă, guturai cronic, ulcer și demonstrez că se poate provoca și anula criza de boală prin respirație. Aceste demonstrații conving în ceea ce privește corectitudinea și puterea teoriei noastre. Cu cît mai profund noi respirăm, cu atît mai gravă este boala. La noi în Siberia cînd se fac angajări se verifică respirația. Dacă omul poate să rețină respirația cca.15 sec. - el este bolnav. La 60 sec. - el este sănătos. Iată cît de simplu se poate prezenta un proces foarte complicat.

Însă renunțarea la respirația profundă este un lucru foarte dificil, și autotratarea nu este indicată.

ARGUMENTELE DE BAZĂ ALE TEORIEI SÎNT URMĂTOARELE:

1. Respirația profundă nu mărește gradul de saturație cu oxigen al sîngelui arterial, întrucît sîngele este saturat la limită 96-98%. La respirația normală putem respira cît de profund, însă nici un gram de oxigen nu mai intră în sînge. Această lege bine cunoscută a fost stabilită cu 55 de ani în urmă de către Holdan și Priestley. Există și un alt sens al respirației profunde - înlăturarea bioxidului de carbon din organismul uman (din plămîni, din sînge, din țesuturi).

Ce se întîmplă în acest caz?

a) reducerea CO₂ în celulele nervoase le excită, întrucît pragul excitabilității lor se reduce. Faptul că CO₂ este un somnifer și chiar narcotic este cunoscut de demult. Iată de ce respirația profundă provoacă excitație sistemului nervos, insomnii, enervări, scădere de memorie etc.

b) reducerea CO₂ (soluția în apă este ușor acidă) duce la diminuarea acidității soluției din celule (legea biochimiei), și prin aceasta scade și activitatea fermenților (sînt descoperiți cca. 700) și a vitaminelor (peste 20). Organismul nostru este o mașină chimică, unde procesele se reglează cu fermenții. Reducerea CO₂ și excesul de baze în organism perturbă toate formele de metabolism, în toate celulele fără excepție. (În 1967 Handerson în 20 de minute omora orice animal prin respirația profundă).

Bolnavul se duce la doctor și este trimis de la terapeut la neuropatolog, de acolo la fiziolog, pînă nu apare un infarct. Acum se poate face tratament - totul este clar, însă bolnavul nu mai poate să se miște, pentru că simptomele nervoase ale respirației profunde nu se recunosc. La bolnavi nu poate fi descoperită boala, întrucît doctorii nici nu au un tabel după care se poate măsura respirația, dar el nici nu știe ce simptome apar de la respirația profundă. Iată în ce constă nenorocirea. Noi trebuie doar să ne minunăm cît de bine și robust este construit omul, dacă încercăm cu secole să-l învățăm să respire profund, adică să-l omorîm, iar el trăiește, este adevărat, suferă mult de boli însă încă există - atît de robuste sînt sistemele noastre de apărare.

Și iată prima reacție de apărare a organismului împotriva respirației profunde - aceasta este spasmul mușchiului neted, spasmul bronhiilor, spasmul vaselor, spasmul intestinelor, căilor urinare, căilor biliare, spasmul splinei, al ficatului. Așa se explică, de ce în partea dreaptă apare durere cînd omul fuge și respiră mai mult. Acestea sînt reacții ale mușchiului drept. Ai respirat prea mult - redu respirația, durerea imediat dispare. În prezent în mod intens se luptă cu spasmele, se caută mijloace vasodilatatoare, dar ele nu pot fi utile la spasme. Dacă unui bolnav de hipertonia i se administrează în timpul crizei o pastilă de nitroglicerină, el poate să moară, pentru că spasmul vaselor este o reacție de protecție la pierderea CO₂.

Spasmul bronhiilor stă la baza astmului bronșic, bronșitei cronice, pneumoniei cronice, emfizemului pulmonar și chiar tuberculozei, iar bioxidul de carbon este regulatorul de bază al bronhiilor. Noi măsurăm

concentrația CO₂ la oameni bolnavi și la un grup de oameni absolut sănătoși. Selecționăm oameni sănătoși cu multă grijă. La oamenii bolnavi de aceste boli concentrația CO₂ a fost mult sub normă. Astmaticii au în medie 4-4,5% iar norma este 6,5%, și aceștia sînt cei mai grav bolnavi. Din acest motiv instruirea medicilor începe de obicei cu astmul bronșic, fiind cel mai reprezentativ. La o jumătate din astmatici, indiferent de vechimea bolii, crizele de astm se opresc în momentul utilizării metodei noastre și cu renunțarea la toate medicamentele, pentru că în mod special se administrau medicamente, care amplificau respirația. Astmaticul respira de trei ori peste normă, noi îi dilatăm bronhiile iar frecvența respirației nu se reduce, aceasta duce la pierderea de carbon și ca rezultat - un collaps de șoc și moarte de la un tratament dur. Există mii de experimentări prin care se dovedește că CO₂ este un regulator puternic al deschiderii bronhiilor, vaselor etc. Aceste reacții au loc și atunci cînd animalului i se taie capul sau pur și simplu i se scot bronhiile cu vase și se acționează cu CO₂. Aceasta influențează celula mușchiului neted.

Cînd Ministrul Sănătății dr. Petrovski în 30.06.2962 a venit în laboratorul nostru să vadă de ce aici se face scandal, lui i s-au prezentat trei oameni bolnavi de astm, de mulți ani, care au venit pentru ajutor. Un cercetător științific a demonstrat cum variind profunzimea respirației bolnavului se poate provoca o criză de astm și în 1-2 minute să-l anuleze. Urmează comanda: "Respirați adînc". Pornesc cronometrul, la primul bolnav criza a început după 40 sec, la al doilea după 50 sec., la al treilea după 60 sec. și omul s-a învînețit. Comandă: "Expirați, nu respirați. Inspirați - nu respirați un minut". Criza nu se repetă. Se mai face un ciclu de respirație. Se spune: "Asta e psihoterapia", eu răspund: "Dacă bolnavului i se taie capul, reacția va fi aceeași". Această este legea fiziologiei, confirmată de experiențe milenare. Mușchii netezi fac spasme, strîng țesuturile și provoacă durerea. Se reduce respirația și durerea dispare.

3) Următoarea reacție de apărare - este scleroza vaselor pulmonare și organelor. Apărarea - îndesirea țesuturilor pentru reducerea pierderii bioxidului de carbon. De aceea mai trăim pentru că se dezvoltă scleroza. Aceasta ne apără de la pierderea totală de CO₂.

Cholesterolul este un izolator biologic. Acoperind membranele celulelor, vaselor, nervilor, el le izolează de mediul exterior. La respirația profundă organismul forțează formarea lui, ca să se apere de pierderea CO₂. Noi am experimentat pe 25 de oameni bolnavi de scleroză, de hipertonie, stenocardie cu concentrație mare de colesterol și cu CO₂ cu 1,5% sub normă, am eliminat toate medicamentele și am renunțat la regimul alimentar. Le-am permis și chiar i-am obligat să mănînce carne, slănină și altele, însă i-am obligat să reducă respirația. Și pe măsură ce se reducea respirația, se acumula CO₂, se reducea colesterolul. Noi chiar am stabilit algoritmul de reglare: la reducerea în organism CO₂ cu 0,2%, colesterol crește în medie cu 10 miligrame. Această lucrare am publicat-o la Congresul terapeuților din Siberia din orașul Irkutsk.

Hiperfuncția tiroidei - este încă o reacție de apărare. Aceasta începe să lucreze intens ca să ridice metabolismul și să elaboreze mai mult CO₂.

Sputa - ce este aceasta? În cazul insuficienței CO₂ crește secreția din toate mucoasele - a gâtului, căilor respiratorii, stomacului, intestinelor etc, de aceea, de la respirația profundă apare gura, iar în plămâni apare spută. Ea este utilă. Doar și ea este un izolator.

Înainte noi spunem astmaticilor: "Tușește, curăță plămînii", însă tușea rupe plămînii, provoacă emfizem, deteriorează bronhiile, supra-solicită inima. Noi recomandăm bolnavilor să nu tușească, eliminarea secreției ajută la pierderea CO₂, și reduc respirația. Când bolnavii noștri micșorează respirația sub normă, la ei apare repulsia pentru carne, ei trec la hrana vegetariană. În general mănincă mai puțin.

4) Îngustarea bronhiilor, vaselor reduce pierderea CO₂. Pe aceleași canale în organism pătrunde și oxigen. Natura a fost foarte economică. Când prin respirația profundă se elimină bioxid carbon, aceasta provoacă spasmele bronhiilor și vaselor, care duc la micșorarea aportului de oxigen, începe foamea de oxigen a țesuturilor, creierului, ficatului etc. Ca să acumuleze oxigen trebuie să reducem respirația. Aceasta este legea fiziologiei, care este bine motivată în lucrarea de docent a dr.V.A.Kovalenko, din anul 1967.

5) Deci, foamea de oxigen în țesuturi apare din cauza respirației profunde. Aceasta reduce O₂ în singele venos și dilată toate venele corpului, venele nasului, de unde gura cronic, asta este un fel de clapetă care apără organismul de la respirația profundă. Iar omul, în loc să reducă respirația, deschide gura, respiră mai puternic și se miră, de ce el nu poate vindeca gura cronic de 20-30 ani.

6) Foamea de oxigen din cauza spasmelor vaselor, atingând un anumit grad, ridică tensiune arterială și crează hipertonie. Acest mecanism este foarte bine prezentat în lucrarea de doctorat a cercetătorului științific al Institutului de Fiziologie dr.Murzenko. Rezultă că hipertonia este un lucru util. Ce face ea? Ea mărește fluxul singelui prin vasele strângulate, și prin aceasta salvează organismul de la foamea de oxigen. Acum există o psihoză a medicilor. Dacă a crescut tensiunea - aceasta omorâ pe om. În realitate însă... La un halterofil în timpul ridicării greutății tensiunea crește la 24, iar când a plecat de lângă greutate - 12. Tensiunea este un lucru foarte mobil. Ea se ridică de la emoții și de la multe alte cauze. În Vest a fost obținut un preparat care cobora tensiunea. Însă când acest medicament, care cobora tensiunea, a fost dat la bolnavii de hipertonie, tensiunea s-a redus dar nu s-a redus și respirația, s-a produs un spasm al vaselor și o treime de bolnavi au murit. Atunci au renunțat la acest medicament. Hipertonia este prima fază de hipotonie. La reducerea respirației și hipertonia și hipotonia revin la normal. 7) Foamea de oxigen a țesuturilor, ajungând la un anumit grad, excită centrul respirator și închide reacția inversă pozitivă. Lipsa de oxigen, omul o simte ca lipsă de aer, respiră mai adinc, însă se sufocă și oxigenul nu sporește, omul se sinucide. De fapt acum majoritatea populației de pe glob este sinucigașe.

La început noi nu am știut că reducerea respirației permite nu numai să oprească evoluția bolii, dar chiar s-o vindece în orice fază. Metoda noastră este utilă în primul rând, mai bine și mai repede pentru cei mai grav bolnavi, care se vindecă mai rapid și mai complet. Mai greu se vindecă cei nu foarte bolnavi, pentru că este foarte greu să reduci

respirația. Nu degeaba metoda noastră de tratament este poreclită metoda "draconică siberiană de autosufocare lentă". Într-adevăr, aceasta este un moment chinuitor, greu. Ore în șir, primele 24 ore cu ajutorul medicului, bolnavul trebuie să se frineze. Bolnavilor se pune pansamentul strins pe torace. Bărbaților se pune corset ca ei să nu aibă posibilitatea să respire cu pieptul plin. Dacă un copil are criză de astm, noi recomandăm părinților să-l strângă la piept, reducând respirația prin orice fel de metodă. Criza se oprește de la sine. Respirația abia începe să scadă, când bolnavul nu mai puțin de trei ore pe zi, chiar și cu pauze, începe să reducă respirația. Cu cât starea bolnavului este mai gravă, cu atât mai mult timp el trebuie să facă exercițiul de respirație. Principiul pe scurt: să reducă fiecare inspirație. Inițial noi nu am avut o metodologie. Veneau bolnavii, noi îi consultam, am stabilit o legătură între boală și respirația profundă, au făcut un efect de ventilare (respiră adinc - criză, pauză-fără criză). Și tot așa pînă când bolnavul înțelege că el este cel care provoacă boala, și tot el să învețe să oprească criza în 1-2 minute. Respirația normală, alimentația normală, regim normal - asigură sănătatea, omul se vindecă de boli. Dar cum acționează respirația subnormală asupra omului sănătos? Puteți să vă controlați: se reduce fiecare inspirație - sistemul nervos se calmează, se fortifică. Dacă omul este agitat el se liniștește imediat. Dacă are insomnie - adoarme imediat. Dacă reduce respirația foarte mult - adoarme cu somnul fără vise. Somnul profund va fi mai scurt pentru că omul mai repede se saturează de somn și se va trezi mai odihnit.

Dacă începe o ceartă, se spune: "Rețineți respirația" sau "Numărați pînă la 20-30" și aceasta calmează. Numărăm - reținem respirația, se ridică bioxidul de carbon, se dilată bronhiile, vasele, mai mult oxigen pătrunde în organism, iar aceasta creează rezervă de respirație. Dacă au fost spasme ele se ameliorează. Dacă v-au înghețat picioarele, rețineți respirația și picioarele se încălzesc. Metabolismul se desfășoară normal. Aici noi am descoperit secretul yoghilor. Dacă omul bolnav aduce respirația la normă, atunci toată patologia dispăre, dacă coboară sub normă - aici încep minunile. Oxigenul în corp se adună peste normă, ceea ce permite să rețină respirația și mai mult. Un om grav bolnav poate să rețină respirația 3-5 sec, cu greu 10 sec. Bolnavul începe să rețină respirația tot mai mult, reținerea ajunge la 130-140 sec, după expirație, ușor, fără forțare. Iar reținerea de 180 sec - aceasta este deja un yoghin.

Noi recomandăm următoarele exerciții: alergări, urcarea pe scări, adică mergi pe scară -expiri, după aceea reții respirația și fuga sus. Atunci te urci repede și ușor. Dacă nu poți să faci așa, atunci aleargă cu respirația frinată, reține-o. Asta dă efect fără întârziere. Desigur, reținerea respirației și autofrinarea întotdeauna sînt grele și neplăcute, însă rezultatul final este zguduitor. Norma reținerii respirației este 60 sec. Acest obicei coincide cu dispariția simptomelor de boală. Însă omul merge mai departe: în mod ușor nu respiră timp de 3 minute după expirație, iar după inspirație ajunge la 5 minute. Asta înseamnă că el este perfect sănătos.

Boala nu dispăre așa ușor. S-a produs o puternică dereglare a metabolismului în organism. La copiii care au pneumonie, în astfel de

situafii temperatura se ridică pînă la 40°C, însă aceasta nu este o congestie ci anticoagstie. Vine momentul cînd pauza maximă atinge 20 sec. Asta înseamnă că a început vindecarea și nici temperatura nu trebuie să fie combătută, întrucît are loc reacția de apărare a organismului. Începe să doară tot corpul chiar și palmele mîinilor și tălpile picioarelor, bolnavii nu mai pot să se miște. Se desfășoară reacția de purificare, fiecare celulă trebuie să elimine toate surplusurile, care s-au acumulat în ea timp de mulți ani. Tranpirația este foarte abundentă, lacrimi, guturai, expectorația (la astmatici la început expectorația de culoare neagră, apoi galbenă) și în fine - expectorația spumoasă aceasta este ultima fază de purificare a plămînilor de secreție. Dacă este afectată zona gastro-intestinală, ficat-începe voma, care poate continua și 6 ore. Crește diureza, urina capătă culoarea roșu-cărămiziu sau-verzuie cu un miros neplăcut, se mărește scaunul, începe diarea. Toate aceste excreții sînt însoțite de singurare din nas, în sputa. Această stare durează de la o zi pînă la 7 zile. Toate aceste manifestări reprezintă reacția de însănătoșire. Se întîmplă ca la reținerea, frînarea respirației se accentuează durerea de cap, și totuși nu trebuie lăsată respirația să amplifice și să acorde organismului timpul necesar de reorganizare. Această purificare începe la reținerea respirației între 20-60 sec și rareori la 80 sec. Dacă se reține respirația și reacția organismului lipsește - înseamnă că organismul este deja purificat.

Acum cel puțin 2/3 din omenire respiră cu respirația profundă, pentru că se învață să respire profund, la asta se mai adaugă încă o sumedenie de factori care amplifică respirația - aceasta este cofeina și medicamentele care o conțin: adrenalina, camfor, cardiomin și altele. Ele măresc respirația și fără a fi necesar, mai bine să nu le folosim. Măresc respirația, de asemenea, cafeaua tare, ceaiul, ciocolata, cacao; portocalele și mandarinele de asemenea conțin substanțe alergice. Mărește respirația și supa de carne, în special cea de pasăre, lapte, brânză. Excesul de proteine în alimentație este de asemenea dăunător. Multă proteină este necesară pentru copil, cu cât este mai înaintat în vîrstă, cu atât este necesară hrană vegetariană. În special pentru astmatici. Din aceste considerente pentru vîrstnici dieta de lactate este contraindicată. Cînd te-ai îmbolnăvit, nu se recomandă să stai culcat. Trebuie să șezi sau să te miști - această poziție permite organismului să fabrice CO2. Dacă totuși vă culcați, atunci mai bine pe burtă - această poziție reduce respirația. Copii fac acest lucru instinctiv. Ei se răsucesc

se culcă pe burtă și bagă capul sub pernă. Părinții se luptă cu copilul, și îl întorc din nou pe spate. La astmatici acesta provoacă din nou criza. Copilul se salvează, acumulează din nou CO₂, întorcându-se pe burtă. Reduce respirația și munca fizică, hrana vegetariană, înfometarea limitată. Noi ne-am explicat de ce înfometarea trădează bolile - creșterea CO₂ în organism. Măresc respirația emoțiile negative, mai corect tensiunea, munca de creație. Asta explică de ce intelectualii, se îmbolnăvesc de 30 de ori mai mult decât cei care fac muncă fizică. Pentru intelectuali trebuie să fie obligatorie o încărcare minimum de trei ore de muncă fizică până transpiră; dacă nu există o astfel de posibilitate, atunci trei ore de antrenamentul respirației, încercând să o reducă. Nicotina și ea provoacă creșterea respirației și prin aceasta este periculoasă. Omul intelectual nu face muncă fizică în schimb fumează o țigară după alta, și asta îl distruge. Acum este secolul de automatizare și trebuie prevăzut că în 8 ore de lucru omul să aibă posibilitatea să facă un minimum de muncă fizică. Aceasta va fi o măsură reală de profilaxie a bolilor. Se pune întrebarea: trebuie să locuim în încăperi neaerisite? Eu m-am ocupat de această problemă, am studiat atmosfera încăperilor cum avem noi aici. Aici bioxidul de carbon este de trei ori mai mult decât normal, cum este în pădurea de pini sau pe malul mării. Astmaticul se simte mai bine în încăperea neaerisită decât în pădure sau la o stațiune, pentru că acolo începe să respire profund și cu această își provoacă o criză. În casele de odihnă și în sanatorii se face același lucru-acolo învățăm să respirăm profund. Trebuie să interzicem gimnastica profundă, să interzicem îmbolnăvirea oamenilor.

CONTROVERSE

“Respirația, boală sau sănătate?”

Nineta Crainici

Titlul aparține unui articol publicat în nr. 4 al revistei frontiera PSI articol tradus după un material al medicului siberian Buteiko.

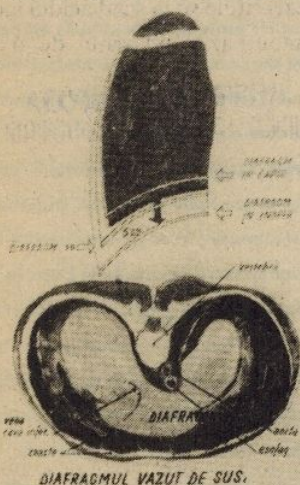
Prezentul material are ca scop orientarea mai corectă asupra reeducării respiratorii de care și medicul citat este îndeobște interesat. Folosește însă termeni și idei care pot deruta și la care ne vom referi mai jos. Aceasta cu atât mai mult cu cât și parapsihologia este de cele mai multe ori tributară echilibrului respirator. De exemplu dacă blocăm voit mușchiul diafragm, cel mai important mușchi respirator, fenomenul ra-

tutului de Ftiziologie din București, și specialist în acupunctură, homeopatie și psrapsihologie.

Deaceea ne permitem să luăm în discuție cițiva din termenii folosiți de dr. Buteiko sau probabil de traducător fără suportul obiectiv necesar. Fondul fenomenelor respiratorii negative observate de domnia sa la omul obișnuit sau unele aspecte pozitive la practicianul corect educat cu yoga este real dar greșit exprimat. Ne referim la termenul de respirație “profundă”, nocivă, fiind vorba de respirația mai mult sau mai puțin forțată, apoi termenul de respirație “superficială” a yoghinilor, fiind vorba de

lucrare experimentală privind nocivitatea respirației toracice, forțate, “profundă” în exprimarea medicului Buteiko. Lucrarea s-a referit și la tratamentul cu doze crescute de aer cu doze de oxigen pur cu rezultate negative, concomitent de altfel cu alți autori care au criticat metodele de hipoxigenare. În 1972 conf. dr. Paul Pîrvulescu și Nineta Crainici au comunicat în cadrul U.S.S.M., Soc. de Ftiziologie, din București, rezultatele cercetărilor pe un număr de 736 de cazuri de bronșită, astm, tuberculoză, care au beneficiat de adaptări din yoga. Anterior, unele publicații în domeniul sănătății evidențiaseră și alte experimente pozitive efectuate în sport și educație fizică cu yoga. Totuși inerția vechiului a trecut ușor peste acestea.

De de reținut în contextul discuțiilor de față este valoarea sanogenă a respirației cu volum minimal, cu liniștirea căilor respiratorii cu ritmuri lente și prelungite a celor patru faze: inspir - pauză expir - pauză, cu presiuni reduse și elasticitate mărită a bolților laterale ale mușchiului diafragm, avînd eficiență certă și asupra inimii, ficatului, asupra funcțiilor nervoase, etc. Apare importanța unor anume izometrii musculare corelate pelvi-anal, cu care ne naștem dar pe care le pierdem pe parcurs. Reeducate, acestea permit adevărate performanțe ale capacității de dozare foarte fină a potențialului de oxigen inhalat și bioxid de carbon expirat care nu trebuie să depășească proporția de două părți de oxigen la o parte de bioxid de carbon. Și dr. Buteiko recunoaște acest dozaj pe care îl citează: 6,6% CO² și 12-15% O₂. Se orientează totuși după viața vegetalelor sau după unele condiții ale planetelor galaxiei noastre.(?)

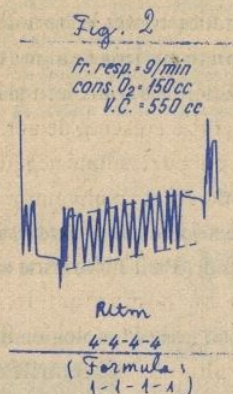
diestezic se blochează și el, deoarece întreaga zonă supraomilicală, inclusiv acest mușchi, se constituie într-un puternic biocimp. Nici transferul de energie nu se efectuează cu o funcție respiratorie deficicientă, etc.

Timp de decenii am organizat și condus numeroase cercuri și grupuri de subiecți educați sau nu cu yoga, bolnavi sau nu respirator și testați în diverse laboratoare din institute sau unități medicale. Cercetarea a beneficiat de sprijinul calificat a 14 medici iar în prezent de dr. Popescu, medic primar radiolog al Insti-

respirația cu volum minimal dar prelungit și deci eficient. Deasemenea ipotezele sale dau prioritate CO₂ și îl confundă cu “prana” din yoga, mărturisind că a practicat cîndva, greșit respectiva metodă hindusă. Nu e de mirare. Și în țara noastră circulă lucrări depășite sub aspectul explicațiilor metodologice de ordin biologic, care pot produce accidente fiziologice.

Ținem să arătăm că în țara noastră încă din 1968 dr. N. Zamfirescu, cercetător al Institutului de Ftiziologie Normală din București a comunicat o

Mai subliniem și importanța, chiar prioritatea efectelor bio-energoinformaționale ale "pranei" despre care yoga și acopunctura ne furnizează date consistente luate de altfel în considerație de

o seamă de specialiști în biofizică și medicină. În urmă cu trei decenii, medicul și maestrul yoghin Shivanada, definea prana ca sumă a tuturor energiilor din univers iar André van Lisebeth, cunoscută personalitate în domeniu (Bruxelles) publica în 1972 o amplă lucrare susținând cu documente din fizica nucleară și din altele, valoarea obiectivă a acestei "prana" cu care organismul uman este dotat.

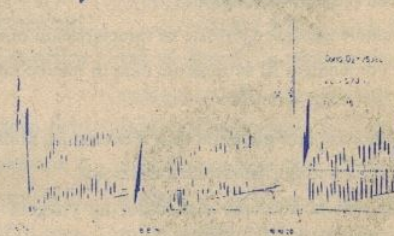
Documentele electronografice din laboratoarele țării noastre ar putea furniza date concludente dacă s-ar analiza imaginile deja înregistrate făcând însă comparații cu yoghini și neyoghini precum și cu datele multidisciplinare din conținutul biocimpurilor semnalate de sensibilitatea extrem orientală sau autohtonă. (Vezi nr.2 al revistei și ziarul Eco nr.53/aprilie 1991. Dealtfel pînă la electronografie aura de pe capul și corpul sfinților părea o ficțiune. Cunoaștem datele comparative la bolnavi cardiaci și cardio-respiratori relevate clar de dr. Iancu din Iași, date susținute atât fiziologic cât și electronografic, (bioenergetic) înainte și după acopunctură.

În legătură cu echilibrul fiziologic și bioenergetic respirator ce nu pot fi dissociate adăugăm următoarele: există un aspect pe care noi l-am studiat serios în legătură cu importanța bolților laterale diafragmatice mai mari ca suprafață și mai active ca bolta sternală avînd efecte pozitive și mai numeroase decît cea sternală. Deasemenea diafragmul este străbătut de 11 perechi de trasee electrodermale venind din spre miini și dinspre picioare încît mobilitatea corectă sau nu a acestui mușchi contribuie corespunzător la hrana energetică a întregului organism. Fig. 1 a-b. Importanța bioenergetică a funcției diafragmatice pe care o înglobăm în constituirea unui biocimp numit "Manipura Makra" în yoga, a fost observată senzorial și marcat pe figurine antropomorfe din mileniul IX î. Chr. - în cultura Gumelnița (jud. Ilfov) mil. IV î. Chr., înregistrată similar electronic în anii noștri (Florin Dumitrescu: "Omul și mediul electric" și relevată de un experiment de excepție realizat de dr. A. J. Prijmak medic al centrului de Pneumo-ftiziologie din Moscova. Acestea a indus starea de moarte clinică la 114 ciini prin extirparea nervului frenic al diafragmului și prin inhibarea centrului nervos respirator. I-a readus însă la viață prin aplicarea de electrozi pe bolțile diafragmatice, electrozi conectați la o anumită sursă electrică. Ulterior aplicarea de electrozi pe bolțile diafragmului timp de trei săptămîni la bolnavi cronici de insuficiență respiratorie, aflați aproape de exitus, a condus la normalizarea sănătății lor. (Conferința națională de pneumo-ftiziologie, București, 1986).

Considerăm că există o prioritate bioenergetică dar aceasta este dependentă inițial de o anumită geometrizare corporală a practicianului conform metodei yoga. Deasemenea este necesară, tot inițial, și reglarea funcțiilor neurovegetative după care se poate începe prana yama respiratorie cu ritmuri bandha și mudra. În figura 2 și 3 cele două exerciții înregistrate spirografic confirmă atât creșterea capacității respiratorii cât și simultan menținerea unui consum de oxigen normal cu frecvență respiratorie normală, chiar optime. Pulsul a fost și el convenabil. În acest context ni se par optime și concluziile experimentale ale biologului dr. Jean Goerges Henrotte din Paris, yoghin și cercetător, directorul unui mare laborator de explorări funcționale. Cercetările sale dovedesc că exercițiile yoga scad acidul lactic, reglementează consumul de oxigen și

RESPIRAȚIE COMPLETA CU FORMULA RITMICA 1 1 2 ASCENDENTA ALTERNATĂ DE

Respirații normale

cresc undele alfa cerebrale echilibrante în condiții de puls și frecvență respiratorie diminuate. (Rev. La Recherche nr.5, 1975)

Așteptăm întrebările cititorilor pentru a da și alte răspunsuri detaliate, prin corespondență sau în revistă sau la lecțiile de sîmbăta orele 11 dim. la Casa de Cultură a Studenților din București.

Începînd cu data de 20 septembrie, se vor relua cursurile de psihotronică gradul 1 și 2 iar pentru absolvenții gradului 2, acelea de aplicații speciale ale radiesteziei de domnul Comandor Claudiu Dumitriu sub egida ARCEPs și SRL ARHETIP.

Relații la Redacția FRONTIERA PSI 46.46.31., la Redacția Arhetip 47.61.91. sau 74.08.08.

REFLECȚII ASUPRA CONCEPTULUI DE "CENTRU"

Ing. Barbu Ene

1. Introducere

Potrivit teoriei big-bang-ului, Universul a luat naștere ca urmare a unei uriașe explozii a spațiului și nu a exploziei unei aglomerări de materie în spațiu, ceea ce a condus la concluzia că nu a existat un centru al exploziei.

Cele patru forțe fundamentale cunoscute (forța slabă nucleară, forța tare nucleară, forța gravitațională, forța electromagnetică) ca urmare a uriașei temperaturi din momentul exploziei ar fi fost unite într-o superforță, ele nefiind deci decât "relicve ale superforței" apărute ca rezultat al răcirii unei stări cu temperatura ridicată la limita maximă" (1).

Și totuși mitologia vorbește de un centru al Universului, toate limbile lumii păstrind o expresie a centrului (buricul Pământului) (2) din acest loc începînd creația lumii.

Omul identificat prin microcosmos își are propriul centru "în zona abdomenului la aproximativ două degete sub ombilic", (3) izvor al energiei vitale, Ki, care în cosmologia orientală este și energia primordială.

În (4) se recomandă concentrarea pe regiunea ombilicală și subombilicală (punctele VdC4 și VdC6) care este "... o zonă de concentrare și de trecere a energiei de mare importanță pentru organism".

De altfel în yoga și acupunctură cercetările arată că prin chakre și prin punctele de acupunctură "are loc un schimb energetic și informațional între organism și mediul înconjurător" (5).

Influențele acestei superforțe ce caracterizează centrul și care este caracterizată de energia Ki se regăsesc oare în microcosmos și macrocosmos?

Vom încerca, fără pretenția de a fi exhaustivi, să dăm un răspuns.

2. Analiza simbolic-vibratorie a chakrelor

Pornind de la afirmația discipolilor lui Pitagora că "lumea este condusă de numere", pe baza fenomenului de rezonanță A. Boncea și V. Săhleanu au elaborat teoria pondero-vibratorie care permite caracterizarea substanțelor diferite ca structură și compoziție chimică prin intermediul a două numere m și v.

Numărul m reprezintă greutatea moleculară a substanței ce se studiază și rezultă prin însumarea greutăților atomilor componenți.

Prin convenție se alege drept "etalon" legătura (organică) simplă -C-C- ce are numărul de undă de circa 1000 cm⁻¹ și care corespunde unei greutăți biatomice 2C = 24. Pentru oricare alt număr de undă, printr-o regulă de trei simplă se va calcula greutatea submoleculară proporțională numită greutate vibratorie și notată cu v.

Deci numărul v este o greutate moleculară a unei molecule fictive și este introdus din considerente de modelare "vibratorie".

Cunoscînd formula "dezvoltată" a unei molecule organice, calculul lui v se face prin însumarea "greutăților vibratorii" ale tuturor legăturilor interatomice din moleculă (ținem seama de cîte ori este prezentă o legătură).

Cele două numere m și v pot fi intervertite numindu-se de aceea numere caracterizante. De exemplu pentru molecula de oxigen (O₂) a cărei legătură chimică are numărul de undă de 1580 cm⁻¹, cele două numere caracterizante vor fi:

$$m = 2 \times 16 = 32$$

$$v = 24 : 1000 \times 1580 = 37,92$$

Considerînd pentru chakre simbolurile indicate în (6) și ținînd cont de rezultatele teoriei pondero-vibratorii (criteriul B-S) (7), le vom atribui următoarele numere caracterizante:

- muladhara chakra cu simbolul "pămînt" va avea numărul argilei (caolinitul), m = 258, 14;

- svadishtana chakra cu simbolul "apă" va avea numărul "poliapei", v = 259, 2;

- manipura chakra (centrul) cu simbolul "foc" va avea numărul ATP-ului, m = 265, obișnuit focul fiind simbolul energiei;

- anahata chakra cu simbolul "aer" va avea numărul elementului indispensabil vieții, oxigenul (v = 37,92);

- vishudda chakra cu simbolul "cosmos" va avea numerele ADN-ului (m = 261; 262) avînd în vedere universalitatea codului genetic și teoria originii cosmice a vieții de pe Pămînt (teoria panspermiei).

Cu o singură excepție, anahata chakra, numerele caracterizante ale chakrelor sînt apropiate ca valoare, fiind cuprinse între 258, 14 și 265.

Putem scrie că $37,92 \approx 37,5 = 5 \times 7,5$ și $7 \times (5 \times 7,5) = 35 \times 7,5 = 262,5$ ceea ce dă un număr caracterizant apropiat de a celorlalte chakre.

Aceasta ne permite să evidențiem unitatea pondero-vibratorie a celor cinci chakre și o "frecvență fundamentală" de 7,5, numerele caracterizante nefiînd de fapt decît niște "armonice".

Vom admite pentru această "frecvență fundamentală" o toleranță de $\pm 0,5$ ceea ce ar conduce la o "frecvență" de 7,5 $\pm 0,5$.

3. Precizări vibratorii

Să vedem dacă această "frecvență" fictivă (de aceea am și folosit ghilimelele) nu are și o corespondență reală.

Astfel se evidențiază (8):

- în cîmpul bioelectric, valorile unor ritmuri encefalografice de 7,8 Hz;

- în cadrul interacțiunilor electromagnetice, existența unui canal de comunicație cu frecvența proprie de 8 Hz apropiată de una din frecvențele de rezonanță Shumann (7,8 Hz);

- oscilații de ~ 7 Hz ce apar în creier ca urmare a unor oscilații induse de sistemul cardio-aortic;

- o dependență macrocosmos-microcosmos de forma: "activitate solară-cîmp geomagnetic-zonă de rezonanță Shumann-cîmp electromagnetic fiziologic uman (animal)";

- frecvențele de vibrație pentru chakre (6) pot fi considerate ca armonice ale unei frecvențe fundamentale de 8 Hz.

Acestea ne permit să afirmăm că frecvența de $7,5 \pm 0,5$ Hz este comună tuturor chakrelor, de la muladhara chakra la sahasrara chakra.

Ea este una din frecvențele de rezonanță ale microcosmosului la ritmurile macrocosmosului și se regăsește în zona de rezonanță Shumann.

4. Concluzii

Analiza complexă, simbolic-pondero-vibratorie a chakrelor legată de ideea centrului permite:

- să arătăm unitatea vibratorie a tuturor chakrelor;
- să arătăm unitatea energetică a microcosmosului cu macrocosmosul;

- să evidențiem frecvența de $7,5 \pm 0,5$ Hz, comună microcosmosului și macrocosmosului.

Această frecvență probabil e o "relică electromagnetică" a energiei primordiale, Ki.

Ținând cont de fascinația cifrei 7 și de faptul că "ritmurile cosmice și viața se desfășoară de la centru" (2) ar rezulta că această vibrație aparținând centrului n-ar avea numai o componentă energetică ci și una informațională fiind deci o... "inforenergie".

- să caracterizăm bioenergia ca o expresie a energiei primordiale Ki, implicit a superforței, energiile viului (energia chimică, electrică, termică etc.) nefiind decât formele ei particulare de manifestare.

INIȚIERE ȘI INIȚIAȚI

COMAN TUDOR,

cercetător în domeniul
"Psihometriei și Caracterologiei".

A studiat timp de peste 50 de ani, științele considerate secrete și "Parapsihologie" numită în prezent "Psihotronică".

În același timp a studiat tipuri umane după fizionomie, chirologie, grafologie, inteligență și astrologie pe a căror direcțiune de studiu se bazează "Caracterologia", o știință practică de un real folos pentru cunoașterea oamenilor după posibilitățile și particularitățile lor specifice.

Inițierea este o educație în timp și spațiu a cunoașterii adevărului, în orice domeniu de activitate; fie cel spiritual fie cel material.

Această cunoaștere se face printr-un proces de instruire gradată, a oricărui discipol, dornic să evolueze în domeniul pe care și l-a ales, după aptitudinile și gradul său de înțelegere, în procesul istoric de evoluție al lui.

În antichitate, acest proces de inițiere era bine organizat în temple, sau școli speciale, unde cel dornic de cunoaștere a istoriei lumii și a oamenilor, sau a proceselor metafizice, legate de existența spiritualității umane, era pus la diverse încercări și nu mergea mai departe decât dacă el poseda calități morale deosebite.

În vremea aceea nu se făcea o separare între știința materială, cea care poate fi demonstrată și știința spirituală, cea legată de spirit, de ceea ce nu se vede, deci nu se demonstrează.

Nu ajungea un inițiat un om pătat moral, un fricos, un laș, deci un om lipsit de caracter moral.

Deci discipolul trebuia să se cunoască bine înainte de a pătrunde marile taine, păstrate cu grijă în marile temple ale lumii, de către preoți ewararhizați, puternic pregătiți, inițiatori ai marilor religii ale lumii.

Erau diferite doar metodele prin care se învăța această cunoaștere a adevărului despre spirit și materie, adevăr dezvăluit acestor inițiați în anumite momente ale istoriei lumii, iar poporului nu i se dezvăluia aceste cunoașteri decât într-o anumită măsură, cu o strictețe absolută, pentru a nu se crea un dezechilibru haotic între cei doțiți și cei cu spirit mai neevolluat.

Acești inițiați antici știau că fiecare individ vine pe Pământ pe o anumită treaptă de evoluție și el nu se poate ridica prea mult deasupra acestor trepte singur; dar știau că spiritul existent în fiecare este indestructibil, inteligent creat de forța eterică primordială și pentru ei important era doar spiritul.

Acest spirit nu se pierde niciodată și el în final, după existențe succesive, se

reîntoarce la forța puterii divine care l-a creat.

Marii inițiați nu ignorau cunoașterea materiei, înțelegerea legilor ce o guvernează și modul cum poate ea ajuta la evoluția superioară a spiritului.

În vremurile noastre inițierea se face în mod separat, pe de o parte știința, pe de altă parte religia, aceste două ramuri nefiind în conlucrare, fiecare urmîndu-și linia sa.

Aceasta a dus la un dezastru moral al lumii în care trăim astfel încît oricărei școli i-am aparține, școli filozofice, ezoterice sau sociale, noi purtăm astăzi în noi aceste două lumi care în aparență par că se dușmănesc și pe care nu le putem împăca cu ușurință.

Parapsihologia - o nouă știință care a apărut în secolul al XIX-lea, datorită filozofiei materialiste apărută în urma revoluției franceze și aplicată și la noi după primul război mondial, nu s-a putut dezvolta prea mult în raport cu ceea ce a existat în antichitate.

Noi doar ne readucem aminte de ceea ce a existat, iar fenomenele deosebite, spirituale, sau paranormale, care se întîmplă uneori accidental, cunoscute bine în antichitate, ne sperie dar după ce trecem de momentul spaimei ne trezim și dorim tot mai mult să cunoaștem și să înțelegem ce se întîmplă dincolo de viața noastră terriană.

Dar cine să ne—ajute?

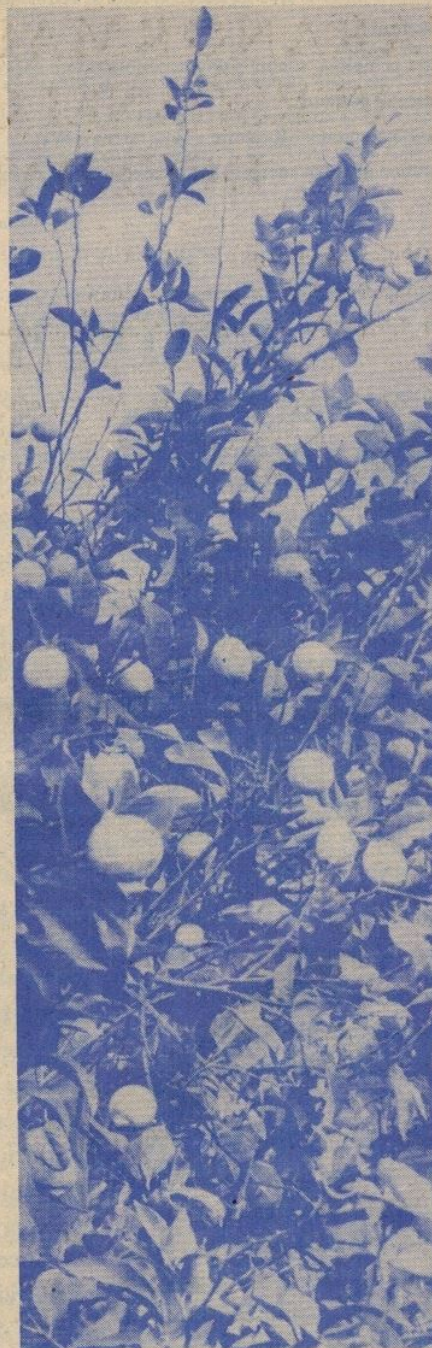
Pitagora, anticul filozof, care a trăit înaintea erei creștine, ne-a lăsat câteva legi preliminare de inițiere magică a adeptului perfect, prin câteva versuri.

DIN VERSURILE AURITE ALE LUI PITAGORA

După legi, zeilor laude adevărate dați,
Respectați jurământul, eroii și pe învățați;
Cinstiți-vă părinții, pe regi și binefăcători;
Alegeți-vă prietenii din oameni cu bune purtări.
Fiți îndatoritori și buni, cinstiți în orice lucrare
Nu dușmăniți prietenii pentru greșeli ușoare;
Slujiți din răputeri cauza bunului drept:
Căci cel ce face ce poate, îndeplinește ce-i corect.
Învățați a vă înăbuși, ca un stăpîn fără milă,
Lăcomie, somnul, pe Venus și orice minie.
Nu precumpăniți cinstea, de aproape ori depărtare
Și singuri fiți pentru voi un martor fără-ndurare.
Fiți drepti în fapte, nu numai în vorbe goale;
Și nu dați răutății pretexte adesea ușoare.
Soarta ne-a dat bună stare, ea ne poate sărăci
Dar slabi ori puternici, toți va trebui a muri.
Durerilor din parte-ți, nu fii deloc refractar
Primește remediul de folos și salutar,
Și află că totdeauna oamenii cu virtuți
Loviți de rele, sînt cei mai puțin pierduți.
La nedrepte fapte inima ți-o resemnează;
Lasă să vorbească lumea ți calea-ți urmează.
Dar mai ales nu face nimic prin imitare,
Care să fie fără de față și fără-ntrebuințare.
Pune-ți în față sfatul ce-ți dă lumina
Pentru ca ocara să nu-ți ție urma.
Nerozia-i cea mai mare nenorocire
Și omul fără sfaturi răspunde de a sa rătăcire.
Nimic nu face fără să știi, fii harnic în a afla
Și loc fă învățaturii ca fericirea s-o ai a lua.
Nu nesocoti deloc propria-ți sănătate
Și ia ce ți-e de trebuință cu mare cumpătate.
Tot ce nu vatămă, îngăduit este în viață,
Fără a stîrni invidie fii curat și cu eleganță.
Fugi de nesocotiri și orice lux insolent
Căci luxul cel mai simplu-i cel mai excelent.
Nimic nu începe fără a gîndi la ce vrei să lucrezi,
Și meditează și seara asupra zilei întregi:
Ce-am făcut? Ce-am auzit? Ce am a regreta?
Spre virtutea divină astfel te poși ridica!

Va urma

Aceste versuri au fost traduse în românește de M. Preda Trifan după traducerea franceză versificată de Fabre d'Olivet.

Bolnavilor de ficat, bilă (pietre), biologul
Protopopescu Romeo le oferă o șansă.
Adresați-vă la **Gherla str. Gării nr. 6 cod.**
3475 Jud. Cluj.

RECUNOAȘTEREA PE CALE PARANORMALĂ A PERSOANELOR DECEDATE

mgr. Lech Emfazy Stefanski,
Societatea Polonă de Psihotronică-Varșovia

LECH EMFAZY STEFANSKI este unul din cei mai activi cercetători în domeniul Psihotronicii din Polonia. S-a impus prin lucrări în radiestezie (inclusiv reconsiderarea unor procedee de premoniție bazate pe radiestezie mentală, din antichitate); în prezent conduce un curs practic de autoperfecționare mentală (D.U.) pentru stimularea unor capacități paranormale. Activitatea îndelungată la conducerea Societății Polone de Psihotronică în editarea publicației "Trzecie Oko" ("Al treilea ochi") și în organizarea Conferințelor naționale anuale de psihotronică din Polonia. Autor a numeroase lucrări; menționăm cartea "Od magii do psychotroniki" ("De la magie la Psihotronică"), precum și articole sau comunicări la conferințe internaționale

În Decembrie 1987, în cadrul secției "Clarviziune" din filiala varșoviană a Societății Polone de Psihotronică s-a efectuat un experiment al cărui scop era examinarea modului în care diferite persoane, folosind propriile capacități paranormale puteau avea acces la unele date personale ale unor persoane necunoscute, decedate. Majoritatea membrilor secției de "Clarviziune" erau paragnoști (extrasenzitivi) începători, absolvenți ai cursurilor "D.U." ("D.U." = "Doskonalenie Umyslowe" = "Mind Control" = "Perfecționare Mentală" - N.Red.) ținute de însuși autorul acestui articol, iar unii din ei făceau parte din "Grupa de Vizionari" și se specializaseră în căutarea persoanelor dispărute.

La experiment au luat parte 12 persoane. Fiecăreia din ele i s-au dat două foi de hirtie conținând datele personale a două persoane diferite. Nici unuia dintre participanți nu i s-a atras atenția asupra faptului că este vorba de persoane decedate; au fost lăsați să presupună că e vorba de căutarea unei persoane dispărute - o temă curentă în activitatea lor. Datele persoanelor în cauză conțineau: numele și prenumele, vîrsta în momentul decesului și adresa, care însă nu se referea la un domiciliu real ci era pur și simplu adresa cimitirului în care persoana respectivă fusese înmormintată. Pentru a reduce la minimum posibilitatea de recunoaștere a persoanelor decedate de către participanții la experiment, toate datele de mai

sus au fost transcrise de către unul din organizatori, direct de pe monumentele funerare dintr-un cimitir din orașul Katowice (în provincia Silezia).

După colectarea datelor - adică a declarațiilor participanților - a rezultat că șapte din cei doisprezece au furnizat informația clară și îndubitabilă că e vorba de persoane decedate. În cazul datelor furnizate de ceilalți cinci participanți la experiment au fost găsite desene simbolice legate de semnificații ale morții dar a căror interpretare mai exactă nu poate fi dată decît după o cunoaștere mai apropiată a limbajului simbolic individual cu care operează imaginația fiecăruia din grupul de experimentatori.

Informația privind faptul că o persoană este recunoscută ca fiind decedată poate fi exprimată prin diferite conținuturi de ordin psihic: imagini vizuale, senzații auditive, emoții, etc.), apărînd ca o reacție spontană la recepționarea datelor personale privind persoana în cauză (și despre care percipientul nu știe că e decedată). În alte cazuri, această reacție spontană și informația aferentă respectivă (și anume că persoana în cauză e decedată), apare în conștientul experimentatorului ca un răspuns sub forma unor imagini vizuale sau senzații auditive. Pentru a constata că persoana recunoscută pe cale paranormală este una decedată, diferiți "clarvăzători" folosesc căi diferite. Pe baza experimentului descris mai sus reacțiile acestora ar putea fi clasificate în următoarele șase tipuri posibile:

1. Reacția de tipul 1: datele personale ale persoanei necunoscute provoacă o senzație neplăcută, ducînd la o reticență în a continua experimentul, de respingere chiar, a acestuia. Astfel cîțiva din experimentatori au relatat că imediat după luarea la cunoștință a datelor personale ale persoanei-subiect, au avut o senzație de "dezgust", "senzație de greutate în gît" (...) sau pur și simplu de "dorința de a întrerupe experimentul" (Krzysztof B.), sau "biziituri neplăcute în urechi, senzație de sfîrșeală, de stare generală proastă" (Waldemar R.).

2. Reacția de tipul 2: Incapacitatea de a vedea cu puterea imaginației o persoană decedată. De exemplu: "Fața este foarte slab iluminată, parcă nu ar fi nici bărbat, nici femeie"; iar despre cea de a doua persoană: "M-am întrebat dacă persoana în cauză mai trăiește și am văzut numai un fond gri pustiu..." (Edward G.). "Am văzut doar o față, dar nu am simțit nimic emanînd de la ea, ca și cum nu ar fi fost din lumea noastră, sau nu ar mai fi în viață" (Janusz G.). "Față și profil neclare" (Stanisława J.).

3. Reacția de tipul 3: Reprezentări similare celor prezente în relațiile celor ce au suferit "moartea clinică": tunel întunecos, lumină orbitoare la capătul acestuia, etc. Edward G. și-a pus singur întrebarea unde ar putea fi persoana căutată, și, ca răspuns a avut imaginea "unui tunel întunecos

lung, a unei străfulgerări ca de "blitz" fotografic la capătul acestuia, cu senzația de a se fi trezit brusc în centrul unui trafic stradal intens". Și-a pus apoi singur întrebarea dacă persoana în cauză este în viață, și răspunsul a fost imaginea unei "străluciri orbitoare, ca un fluviu de lumină inundând vederea".

4. Reacția de tipul 4: în mod spontan, sau, ca efect al întrebării puse mental, pot apare imagini vizuale sau senzații auditive care să anunțe moartea persoanei în cauză. Astfel Helena W. și-a imaginat că pune întrebarea "Este oare persoana de recunoscut în viață?" și a auzit - în propria imaginație - răspunsul: "Este în viață, însă trupul i se află într-un mormint". Jerzy W. relatează: "Prima impresie: locul pe care îl ocupa aceasta se afla pe valuri. Imaginea: o bătrână care pășește pe partea luminată, de-a lungul unui mal (...). În același timp se aude răspunsul persoanei întrebate: "E moartă. Am văzut-o înainte de a muri". Similare este și relatarea lui Stanislaw J.

5. Reacția de tipul 5: Ca reacție la recepționarea datelor personale ale persoanelor-subiect, pot apare imagini asociate cu simboluri ale morții (cînitire, operația de a săpa o groapă, sicrie, sau ceremonii funebre). Pentru Janusz G. persoana căutată se afla "într-o cutie, alături de o cruce de ciment, dar părăind îndepărtată din cauza ceții în care parcă totul era învăluit". "O senzație puternică de singurătate, de uscăciune, imaginea unor lăptișuri de nisip aruncate pe pământ și a unei femei ce în ciuda vârstei ei reale -54 de ani- părea o bătrână epuizată și foarte singură..." (Krzysztof B.). O față fără ochi, numai cu orbitele goale..." (Edward G.). În imaginația lui Waldemar R. apar tablouri fantastice la început, pentru a indica apoi legătura directă cu moartea persoanei în cauză: "Un sicriu plat pe podeaua camerei, figuri întinate în jurul acestuia. Persoana era vizibilă în sicriul deschis".

6. Reacția de tipul 6: În unele relatări găsim descrieri ale unor cadavre zăcînd realmente în mormint, în sensul descrierii chiar a procesului putrefacției. Astfel Jerzy W. relatează: "Trupul se află în putrefacție, abdomenul e plin de viermi, o puternică impresie olfactivă (încît mi se face rău), văd imaginea mormintului în interior". Cu privire la cea de a doua persoană căutată, Jerzy W. declară: "Senzația de a fi viu, în bună condiție fizică. Imaginea: ceva straniu se întîmplă însă pe fața persoanei apar puncte verzi, care cresc, se umflă, ca niște bășici albastre-verzi. Restul corpului pare normal, dar degetele mici de la mîini încep să se deformeze...același lucru se întîmplă apoi și cu fața, și apoi treptat cu întregul corp". Helena W. ne dă o astfel de descriere a persoanei căutate: "Păr blond-cărunț, cu un mic coc în spate, bonetă albă cu dantelă, rochie largă și pantofi negri. Îi văd picioarele

apropiate unul de altul cu imaginea pantofilor negri ca de înmormîntare care i se pun în picioare; apoi o casă înconjurată de un zid alb, imagine care se transformă în cea a unui monument funerar..."

Rezultatul unui astfel de experiment confirmă ceea ce se știa deja cu privire la recunoașterea unor persoane decedate pe baza unor date personale. În mod practic recomandarea care se impune pentru activitatea viitoare a grupei de "clarvăzători" este ca în cazul unei recunoașteri de persoane, să pună întîii de toate întrebarea dacă persoana în cauză mai este în viață sau nu. Aceasta deoarece informația privind decesul persoanei poate apare spontan în conștientul experimentatorului, dar nu în mod obligatoriu.

Experiența căpătată ne-a ajutat să stabilim și anumite trăsături comune în reacțiile diferiților extrasenzitivi. Cunoașterea unor astfel de caracteristici comune va avea o mare importanță în viitor pentru lucrul în echipă la diferite subiecte de investigare prin metode de clarviziune.

Post Scriptum: Încă un caz similar întîmplat chiar după încheierea experimentului descris mai înainte și după interpretarea rezultatelor. În timpul unui curs de perfecționare mentală ("D.U.") ținut în orașul Bydgoszcz cu studenții de la Institutul Pedagogic local, unul dintre participanți, Andrzej B., i-a dat colegului său Tomasz M. datele personale ale lui Marian P., decedat, detaliu care însă evident nu i s-a comunicat percipientului. Iată relatarea lui Tomasz M. (care presupunea că i se ceruse identificarea unei persoane vii dispărute). "Păr castaniu, corp bine legat, îmbrăcat în costum de culoare închisă, cu cravată (un "costum de înmormîntare oare?" -Nota Aut.); dar cămașa desfăcută la nasturi și cu nodul de la cravată foarte lejer. Simt deodată că încep să mi se învîrtească totul în cap și parcă sunt gata să cad jos (Vezi reacțiile de tipul 1 - Nota Aut.). Parcă văd fantome plutind în apropiere, figuri feminine în vestimente vaporoză (O temă cunoscută din literatura cu astfel de subiecte - Nota Aut.). M-am întors cu spatele la persoana respectivă; parcă o puteră din afara mea mă făcea să mă întorc cu fotoliu cu tot. (Mai târziu Tomasz M. a explicat că a trebuit să reziste dorinței de a continua rîtirea în așa fel încît să vină din nou cu fața spre subiect pentru a continua experimentul.) Îl simt totuși aproape, parcă ar fi într-un vârtej... nu-i pot vedea fața... simt că e rece pe tot corpul, mai ales partea stîngă și extremitățile. Gambele picioarelor de o culoare palidă, stranie. Are ceva ca o bucată desprinsă din creier. O gaură neagră în craniu... (Descrierea cadavrului lui Marian P.- Nota Aut.) Marian P murise de 5 ani, fiind omorît pe un șantier de o placă de beton cîzînd peste el...

Traducere Al. T.

MISTERELE UNIVERSULUI OMENESC

Ing. Năstase Gabriel
Ing. Năstase I. Gabriel
este absolvent al I.C.B. și
al A.S.E. doctorand în
științe tehnice. Președin-
te al Comisiei de Inven-

tică a Academiei Române filiala București. Au-
tor al mai multor invenții și inovații. Membru
al O.A.S. și publicist.

Varietatea formelor de manifesta-
re a fenomenelor paranormale (telepa-
tie, telechinezie, premoniție etc.)
diferențiate pe tipuri de subiecți pe di-
verse influențe externe și interne, crează
în chiar clasa fenomenului respectiv,
subclase de forme în manifestare. De
aceia nu de multe ori specialiștii au fost
surprinși de complexitatea manifestări-
lor parapsihologice ale unui subiect.
Este interesantă în acest sens relatarea
detailată de-a lungul a 3 numere din
revista Tehnica molodiei, a dezbateri-
lor procesului care a opus-o pe faimoa-
sa Nina Kulaghina, unei reviste de drept
care a acuzat-o de șarlatanie (cel mai
semnificativ proces din ultimii ani avind
ca temă fenomenele paranormale). Cu
ocazia audierilor au putut fi urmărite
depozițiile celor mai mari nume din do-
meniile cercetării psihotronice din
URSS cu amănunte semnificative pen-
tru argumentarea existenței fenomene-
lor respective.

Astfel în urma unui experiment
făcut de academicianul Juri Kobzarev
al cărui subiect a fost Nina Kulaghina
s-a demonstrat existența fenomenului
de telechinezie după cum urmează: De
un cartuș metalic ușor - obiect ce trebuia
deplasat - s-a atașat un fir. Celălalt
capăt al firului a fost trecut prin lustra
din încăperea și s-a conectat la un elec-
trotmetru, rezolvind astfel 2 probleme.
Prima, firul nu permitea folosirea unei
ate subțiri pentru deplasare, dacă per-

soana respectivă ar fi încercat așa ceva,
și a doua, dacă în timpul acestei expe-
riențe, s-ar fi produs o încărcare statică
a unui pieptene trecut prin păr și apro-
piat de cartuș, acul aparatului ar fi re-
acționat puternic. Cînd Kulaghina a
deplasat cartușul firește fără a-l atinge
cu mina, electrotmetrul nu a indicat ni-
mic. **Însemnează deci că telechinezia nu
poate fi explicată prin electrostatică.**
Acest experiment nu are răspuns nici
pînă astăzi drept pentru care ocupindu-
se cu mai multă atenție de natura fe-
nomenului respectiv, fizicienii au
constatat că miinile subiectului genere-
ază în primul rînd ultra sunete și apoi
lumină. Să fie oare aceste forme ale
materiei cauza deplasării obiectelor
ușoare din diverse substanțe structurii și
forme? Precum și a mișcării acului bu-
solei? Sînt întrebări neelucidate în pre-
zent. În afară de telechinezie, Nina
Kulaghina, poate provoca cu mina ei
arsuri de diverse intensități, înroșirea
pielii sau eritem. Studiindu-se acest fe-
nomen la diferite catedre de chirurgie
s-a constatat că are efecte tămăduitoa-
re, într-o serie de afecțiuni. Alt experi-
ment făcut de o echipă de cercetători a
fost acela prin care o rază roșie de laser
a fost lăsată să treacă printr-un tub de
sticlă în timp ce pe un scaun un subiect
voluntar sta cu spatele la rază și aînd
pe corp instalate 2 traductoare. Cînd
Nina Kulaghina a început să ardă spa-
tele celui de pe scaun, acesta a simțit
durerea arsurii, iar unul din traductori
fixați între omoplați, a indicat că în aer
a fost degajată o căldură de multe ori
mai mare decît cea degajată în mod
normal. În situația dată raza laser s-a
comportat foarte straniu, în sensul că a
început să scadă în intensitate iar pe
ecranul osciloscopului cu bețe s-au ate-
nuat. Dar cel mai uluitor lucru l-a con-

stituit faptul că celălalt traductor care
înregistra temperatura corpului cu
obiectul nu a avut nici o reacție la ar-
sură. Nici măcar miinile Kulaghinei nu
s-au încălzit.

Acțiunea Kulaghinei are o oare-
care natură magnetică. Ea este în stare
să defecteze magnetometrele printr-o
descărcare puternică care scoate din
funcțiune mecanismul, dar lasă intact
corpul aparatului.

Acest lucru nu se poate obține
prin nici un fel de mijloc fizic. Un ultim
experiment - se referă la două plăcuțe
metalice între care s-a lăsat un luft de
un centimetru și jumătate, și de care s-a
conectat o baterie mică și un electrome-
tru. Așa cum se știe aerul este un bun
electroizolant. Pentru a produce un
scurt-circuit între cele două plăcuțe,
deci, pentru ca prin acest circuit să tre-
acă curentul, este nevoie de o descărca-
re de 30.000 volți. Cu siguranță, vă
imaginați ce s-a întimplat sub privirile
stupefiate ale fizicienilor! Miinile Kula-
ghinei au declanșat scurt-circuitul. E
bulversant, gîndindu-ne ce fel de ener-
gie a produs acest scurt-circuit dintre
cele două plăcuțe! Ce cîmp de forță
monstruoasă poate genera mina ei. Și
totul devine mai tulburător atunci cînd
ști că această femeie după ce a ținut
mina pe un receptor telefonic, i-au
rămas pe el amprente în relief, de
neșters. Kulaghina a făcut experiențe
atît cu soluții, cit și cu corpuri solide. Ea
modifică structura superficială a polie-
sterului pe care se formează un strat
exterior. Firul de acetat se subțiază și se
răpe. Ea poate provoca arderea nu nu-
mai cu mina ci cu orice parte a corpului.
Modifică pH-ul, în două zeci de minute
acrește apa, poate schimba gustul berii.
Cînd a pus mina pe două eprubete cu
apă - una cu apă dulce, potabilă cealaltă

cu apă de mare, deci amăruie-sărată - în fiecare dintre ele a rămas un fel de substanță ce plutește în apă, un jeleu care-și schimbă ușor forma și care pare cînd un fel de caracatiță, cînd un fel de pată de cerneală, cînd o ciupercă; în apa dulce totul este mai luminos, iar în cea de mare, gri - închis, aproape negru. Aceasta este "cartea de vizită" a Kulaghinei.

Chimiștii, cît și fizicienii deși au stabilit veridicitatea fenomenului nu-și pot explica ce fenomen stă la baza modificărilor constatate. Ce ne rezervă viitorul științei, ce soluții se vor găsi, rămîne de văzut.

Deci iată că încet, încet, natura începe să ni se dezvăluie și să ne arate că acest univers e plin de mistere. Atîta

timp cît nivelul cunoașterii, al științei și tehnicii este incapabil să explice, să ofere soluții ale ecuației numită VIAȚĂ, ființa noastră e datoare să dea cugetului libertatea de a se umili, de a se minuna și de a se mindri că alcătuiește un bob din taina eternității.

Neobișnuite întîmplări anticipate de vise

Doina Onița Popescu

Autoarea este fiica domnului Florian Oniță astrolog și caracterolog român stabilit în U.S.A. unde a cunoscut o deosebită reputație. D-na D.O.Popescu a publicat în ultimul an 2 volume ale tatălui său, pe care le recomandăm cititorilor noștri. E vorba de volumul Astre și Dezastre și Mesaje de la Cei de dincolo.

Cu mult timp înainte de fiecare întîmplare am avut vise care mă obsedau chiar în timpul zilei. Erau vise ce se repetau și erau prevestitoare.

În general, nu visez, dar, atunci cînd mai multe nopți visez la fel (sau asemănător), pentru mine este un avertisment, un fel de ATENȚIE!

În primăvara anului 1965, am visat că eram în fața unor șine de cale ferată și nu puteam să le traversez. Această barieră nevăzută mă făcea să am senzația că picioarele ar fi avut rădăcini în piatră și neputința de a face 3-4 pași pentru a traversa șinele mă exaspera. Orice efort era inutil și ... mă trezeam.

În noaptea dinaintea accidentului nu am visat.

Dimineața - 12.VII. - am plecat spre serviciu în mod obișnuit, era o zi senină și eram îmbrăcată cu rochie colorată din bumbac, încălțată cu o pereche de sandale ușoare și aveam o poșetă galbenă.

La capătul aleii, înainte de a traversa linia de tramvai, am privit spre stînga și am văzut tramvaiul oprit în stație la cca. 30-40 m. de locul în care eu mă angajam în traversarea bulevardului.

Nu făcusem decît doi pași și un claxon strident m-a făcut să întorc din nou capul spre stînga și am rămas "incremenită", fără să știu dacă cel de-al treilea pas l-am făcut înainte de a fi văzut o nălucă roșie.

Era o motocicletă roșie, condusă de un tînăr care purta o bluză gri și ochelari de soare.

Ultima imagine de care am fost conștientă a fost motocicletă venind spre mine - la cca. 3 m. -, după care nu am mai știut nimic cîteva ore. Ultimul gînd înainte de a nu mai auzi nimic a fost întrebarea: de unde a apărut? Divn cer sau din pavaj? (deoarece văzusem numai tramvaiul oprit).

Ceea ce urmează sînt reconstituiri după relatările colegilor și vecinilor aflați de față la accident.

Primisem o lovitură în timpla dreaptă, deși motocicletă venea din stînga mea. Am căzut fără cunoștință la jumătatea distanței între

bordură și șinele de tramvai. Astfel se realiza coșmarul de a nu putea trece dincolo de șine.

De pe pavajul bulevardului am fost ridicată de trecători și vecini, care au oprit o mașină ce avea să mă transporte la Spitalul de Urgență. M-a însoțit o colegă, Lucia, care, ulterior mi-a povestit că motociclistul nu a oprit decît la următoarea stație, a lăsat motocicleta acolo și a venit pe jos, amestecîndu-se în grupul ce mă înconjură și mă compătimea, fiind lovită la cap și avînd fața plină de sînge.

Lucia a dat relațiile necesare pentru întocmirea fișei medicale și m-a lăsat pe o targă în grija oamenilor în halate albe. La serviciu, tot ea a anunțat accidentul și internarea în spital.

Cred că acesta este momentul cînd a început "neobișnuitul", deoarece a început o dublă existență a mea: trupul inert, întins pe targă (și aceasta înconjurată de oameni în alb), era văzut de mine de undeva de sus. Nu simțeam nimic, nici durere, nici căldură, nici o greutate. Eram un punct sau un fulger ridicat sub scara ce urca la etaj și din cauza căreia nu puteam să mă înalț mai mult.

Vedeam și auzeam totul. Un medic a chemat un alt medic și am auzit păreri: "Nu are miini rupte, nu are picioare rupte, este tînără, nu are rost să rămînă la noi; duceți-o la Dr. Valerian Popescu pentru chirurgie buco-maxilofacială..."

Am văzut de acolo de sus cum targa cu trupul meu a ieșit din clădirea spitalului și a fost deschisă ușa unei mașini de salvare în care a intrat targa. Și-mi vedeam și rochia și sandalele și poșeta și ușa salvării închizîndu-se și, apoi, mașina demarînd și pierzîndu-se în traficul cotidian al Șos. Ștefan cel Mare.

Partea din mine rămasă încă în clădirea spitalului ar fi vrut să-l găsească pe acel medic care m-a "trimis" la alt spital fără să-mi acorde măcar un minimum de asigurare (cel puțin o injecție pentru a rezista în timpul deplasării).

Am zăbovit puțin, dar, negăsindu-l pe medic am renunțat la "răfuiala" cu el. Ce mai puteam face altceva decît să pornesc în căutarea mașinii care-mi ducea trupul și să mă ajut singură, căci "cine" altcineva ar fi putut ajuta un trup inert care, deși făcuse eforturi supraomenești, nu a fost în stare să miște un deget sau să scoată o singură silabă. Îmi era milă de mine!

Ultima imagine a fost o aglomerare de mașini la un stop, unde

am văzut mașina salvării și un sentiment de bucurie a reușitei de a mă regăsi m-a făcut să nu mai știu nimic ...

Trecuseră cam cinci ore. Accidentul s-a petrecut cam pe la 6,35 și după ora 11 mi-am revenit într-un geamăt, simțind dureri în pitept și la cap și un pătrunzător miros de medicamente.

Am deschis ochii și am văzut un plafon alb cu grinzi longitudinale care mi-au amintit de șinele acelea blestamate pe care nu le puteam traversa și am leșinat din nou.

La scurt timp - cam 15 minute -, mi-am revenit și am întrebat unde sînt? Doamnele din salon mi-au spus că sînt la spitalul de stomatologie. Rațional, totul era clar: motocicletă m-a lovit și am ajuns la spital. Îmi persista sunetul sirenei salvării și pe acest fundat sonor parcă un blitz dereglat îmi fulgera imagini proiectate pe albul pereților ca într-un spectacol de sunet și lumină.

Scenele nu se înlănțuiau nici cu precedentă, nici cu următoarea. Vedeam figura palidă a unui nevăzător care, în urmă cu câțiva ani, îmi spusese: "Veți fi lovită la cap, dar veți scăpa" și flach-ul îmi arată în continuare "ogarul roșu", blazonul gri și ochelarii de soare, țipătul strident al claxonului și un gol negru, apoi, detașarea de timp, în același timp privindu-mă pe țargă. Auzeam compătimiri la adresa tinereții mele și iarăși vocea nevăzătorului... "dar veți scăpa".

În acest răstimp, colegii de serviciu au anunțat telefonic pe părinții mei și tata a venit la spital. Eu, însoțită de o asistentă, am coborât din pat și am mers să mi se facă radiografia în vederea operației. Ieșind din salon, l-am văzut pe tata, care, punindu-și mina la ochi, a început să plîngă ca un copil, văzindu-mă desfigurată.

L-am cuprins de umăr și, așa cum puteam să vorbesc cu maxilarul blocat, l-am spus: "Tată, te rog, nu plînge, că mă fac bine! Cel ce asistau la scenă erau impresionați, iar tata plîngea și mai tare, considerînd că nu știu ce spun și că, de fapt, acesta era lucrul cel mai grav.

A doua zi, am fost operată pentru diagnosticul: dublă fractură la arcada iliomastică.

După patru luni de îngrijiri medicale, în care moartea a cochetat cu mine, am reușit să pot adevărat prezicerea nevăzătorului în care am crezut tot timpul: "Veți fi lovită la cap, dar veți scăpa!"

Fiind, totuși, un accident de circulație, au fost, pe lângă formele medicale, și forme administrative, și chiar juridice. Astfel am fost invitată la Institutul Medico-Legal chiar în ziua aniversării celor 30 de ani și cred că nimeni nu mă învidiază pentru cadrul înedit al frumoasei aniversări. Eu eram mulțumită că eram în viață, fie chiar și la Morgă!

Am reușit să rămîn în viață datorită mai multor factori de ordin fizic și psihic, pe care imediat după accident nu puteam să-i determin și să-l ordonez. Neîntrebabil complet, starea mea nu-mi permitea să privesc detașată - ca un spectator - la un film în care mă priveam, mă compătimeam și mă încurajam singură. Mi-am autoimpus să nu povestesc și să nu mă gîndesc doi ani la accident, pentru a nu reîntâl momentele grele prin care trecusem.

După mai mulți ani, am încercat să povestesc, dar mi-am dat seama că eram privită cu compătimire și eram sfătuită să tac, ba unii chiar mă credeau că am rămas puțin "deranjată", recomandîndu-mi să stau liniștită, să n mă mai gîndesc la "ce-a fost!"

Timpul a trecut și la o petrecere am povestit diverse momente trăite cu prilejul accidentului.

Între invitați era un medic în vîrstă care m-a ascultat cu atenție și mi-a pus o serie de întrebări; după care mi-a vorbit despre întîmplarea neobișnuită ce se numește "dedublare de personalitate", că eram în pragul morții și că foarte puțini sînt cei ce se întorc din drum pentru a povesti ... de dincolo ...

Era prima oară cînd eram crezută.

PARANORMALUL, ATRIBUT SAU CALITATE?

1. - Conceptul de normal.

Față de celelalte viețuitoare, ființa umană este înzestrată cu o "calitate" deosebită și anume aceea de a cunoaște. Considerat ca forma cea mai evoluată a materiei vii, omul își desfășoară procesul vieții în contextul acestui parametru fundamental. A cunoaște cit mai mult și mai profund reprezintă un deziderat prioritar în planul său spiritual exprimat din neegurile începutului său temporal, de milioane de ani.

Această trăsătură, determină însă modalități deosebite de realizare; întreaga activitate psihică fiind guvernată de acest "dat universal

uman" care-l împinge spre înainte și care-l depășește în avîntul său biologic căci, de cele mai multe ori, cel ce vrea să știe cu adevărat realizează întotdeauna că nu poate cunoaște totul în întregime sa.

Esența acestei "tragedii" umane - care ne urmărește și ne va urmări în întreaga noastră existență, desfășurată în procesul vieții biologice - /substratul obiectiv al vieții psihice - are ca motor permanent cealaltă calitate fundamentală a omului: aceea de a fi "o ființă rațională".

Rațiunea - motorul permanent al mersului înainte al gândirii - face ca procesul cunoașterii să

se împlinească continuu, omul fiind, așa cum spuneam, conștient că nu poate cunoaște totul. Atît de profundă și de firească este această "dorință" specifică omului încît frămîntarea sa a dus la crearea unor multiple modalități de satisfacere a acestui deziderat ancestral și anume religiile. Opțiunile pentru diferitele modalități de realizare a acestei calități sau necesități s-au datorat și statutului său social și cultural.

Ființa umană deține așadar două posibilități de cunoaștere: prin rațiune și prin credință. Cunoașterea și înțelegerea fenomenelor sau proceselor care se desfășoară în afara sau înăuntrul

ființei sale au conturat un domeniu esențial al preocupării omenirii și a societății sale și anume: știința.

Știința sau științele, deoarece pe parcursul timpului s-au separat zone sau domenii diferite în raport de grupul sau grupuri de fenomene, au realizat o strategie și o tactică a acestor preocupări introducând adevărate "standarde" pentru asigurarea calității de adevăr și realitate sub aspect calitativ sau cantitativ.

A apărut unul din termenii fundamentali ai înțelegerii umane privitor la procesele vieții din afara și dinlăuntrul ființei sale, termen definit cu numele "normal". Normalitatea reprezintă o calitate a desfășurării proceselor atât în lumea vie cât și în cea nevie-, desigur, raportată la aspectul cunoașterii și înțelegerii acestora în spațiu și timp. Criteriile normalității sînt folosite de om tuturor fenomenelor care răspund la parametrii "dictați" de rațiunea sa. Calitatea de normal se acordă în cadrul înțelegerii fenomenelor sau proceselor ce include și parametrul temporal.

În fiziologie de pildă noțiunea de normal poate fi reprezentată de homeostazie iar în psihiatrie înseamnă comportament conform normelor uzuale ale grupului social în care un individ trăiește.

În conștientizarea sa de ființă neperenă în timp, omul confera calificativul normalității mai ales acelor procese sau fenomene ce se desfășoară cu un caracter permanent și reproducibil în orice loc sau timp. Legile spațiului și timpului acceptate ca normale constituie pentru gândirea științifică o preocupare esențială.

Anormalul a devenit -în mod dialectic- antipodul conceptual al primului dat fundamental, concretizînd și el - în aceeași măsură datorită interesului practic - o preocupare umană cu același caracter. Substratul biologic al omului, realizat de organismul viu, își desfășoară activitatea într-o dinamică continuă între normal și anormal.

Așa dar preocuparea științifică sau empirică, a implicat în proporții diferite în timp cele două posibile cadre de desfășurare a fenomenelor vieții sau a lumii înconjurătoare: normal sau anormal.

Substratul psihologic al acestui mod de gândire - specific uman - își are sorginea într-o

altă caracteristică a lui homo-sapiens și anume aceea de a gândi în modalitatea statistică.

Statistica include înțelegerea unor fenomene care se reproduc în timp în asemenea proporție încît să fie acceptate rațional ca reale. Ea a devenit astăzi o știință cu reală valoare în viața societății umane. Metodele sale utilizînduse în toate domeniile ce studiază dinamica fenomenelor precum cele fizice, chimice, biologice, pe lângă cele socio-culturale, ca să enumerăm numai câteva domenii cheie ale științei omului.

Gîndirea statistică include în structura sa operațională și ideea reproductibilității unui proces sau fenomen în cadrul temporal. Prin structura aceasta statistica ajută la obținerea cunoașterii raționale ca temelie a celei științifice.

2. - Conceptul de paranormal.

Pe baza considerațiilor expuse în clasificarea fenomenelor sau proceselor materiale sesizabile de către om în decursul timpului și implicit supuse procesului cunoașterii normale, criteriile statistice au determinat, pentru cele în care implicarea organismelor vii și mai ales a omului este exclusivă dar apar sporadic, etichetarea de paranormal.

În preocuparea omenirii, prin reprezentanții săi cu preocupări științifice și ca atare valori ridicate ale gîndirii, zona definită ca paranormal deține un loc de evident interes. Fenomenele sau procesele caracterizate sau considerate paranormale includ mecanisme normale dar se desfășoară prin parametrii deosebiți calitativ și/sau cantitativ, din punct de vedere statistic al "obișnuitului" sau "normalului". Astfel fenomene paranormale includ pe cele de levitație, citirea gîndurilor, telepatia, oprirea unor mecanisme fizice, etc. Așadar paranormalul realizează zona crepusculară a cunoașterii umane - care la ora actuală depune eforturi marcate de a-și mări aria de cuprindere - dar nu oferă nici un argument de apartenență la categoria anormalului. Evoluția gîndirii, a vieții psihice prin componenta spirituală, a modalităților de interacție la interfețele variabile cu mediul intern sau extern omului, constituie argumente pentru a justifica interesul și atenția, atât de active astăzi, a științei și a oamenilor de mai toate preocupările asupra acestor fenomene.

Ignoranța necunoașterii - diminuată la ora actuală la valori foarte reduse - deși mai deține încă "pete albe" ale necunoscutului pentru noi nu

mai constituie un atribut al generațiilor actuale, deci a omului cotidian modern, care întîlnește din ce în ce mai des aceste categorii de fenomene.

Astăzi evenimentele paranormale sînt "atacate" cu alt arsenal conceptual și metodologic, îmbogățit prin acumularea unui tezaur de cunoaștere din toate domeniile (biofizică, biochimia, biologie celulară și moleculară, sociologie, psihologie, neuro-endocrinologie, ș.a.) și încep să se contureze ca fenomene reale de esență umană proprie, diferențierile manifestate ținînd de potențialul biologic atins în etapa actuală de ființă umană. Parametrii umani, la această oră au devenit evident tributari factorilor complexi ce alcătuiesc viața planetei noastre începînd de la amenajarea pămîntului și pînă la poluarea acestuia, peste toate exercitîndu-se influența revoluției tehnico științifice moderne. Reactivitatea umană, exprimată atât pe plan biologic cât și psihologic, face ca incriminarea biotipului uman să constituie o necesitate științifică în explicarea proceselor paranormale.

Devine din ce în ce mai pregnantă ideea că omul prin organismul său - care trebuie considerat ca un sistem deschis de tip integral - poate realiza prin propriile capacități native comportamente biologice și bioenergetice inedite față de standardul obișnuit.

Latoria deține date certe care consolidează ideea că omul este un complex sistemic deosebit de celelalte sisteme vii, din care provine, prin evoluție perfectibilă ascendentă calitativ, relevantă și pe planeta noastră. Componenta informațională ce se impune a fi acceptată ca o ipostază fundamentală a materiei, împreună cu energia, substanța și mișcarea, se desfășoară, în cazul omului, la un nivel calitativ superior definind informația biologică.

Randamentul omului în ceea ce privește relațiile cu fenomenele din natura imediată sau îndepărtată (cosmică) se exprimă diferențiat în raport de individualitatea conferită de biotipul respectiv (propriu). În privința proceselor paranormale (denumite și parapsihologice, atestînd participarea majoră a componentei psihologice a organismului în condiții de viață biologică randamentul uman devine tributar cunoașterii profunde - spre totalitate - a ființei umane însăși. "Cunoaște-te pe tine însuși" este de reamintit că reprezintă o idee, și o dorință în același timp, care

a urmărit și va urmări încă ființa umană în continuul și permanentul său demers ancestral al Cunoașterii.

3. Paranormalul și parapsihologia.

Termenii care au consacrat zona de evenimente ce se desfășoară statistic în afara acestui mod de atestare a realului așazis obiectiv au fost aceia de fenomene sau procese parapsihice, ceea ce le-au conferit totodată două fundamente definitorii. Este vorba de faptul că în aproape toate aceste procese sau fenomene observate, trăite, cunoscute sau relatate, prezența umană este exclusivă fie prin participare directă imediată (telepatia, premonițiunea, levitația, radiestezia, etc) sau mediată, implicată (efectul PK, etc). Ca atare terminologia de parapsihologie dat acestor procese sau fenomene implică în desfășurarea lor prezența participativă a psihicului uman.

Abceptarea, descrierea și cunoașterea structurii sau mai bine zis a "arhitecturii biologice" a componentei psihice a constituit o știm cu toții preocuparea multor generații și a multor minți luminate în scopul cunoașterii lor. O cantitate extrem de mare de gândire umană s-a consumat de-a lungul timpului milenar și se va mai consuma încă pentru înțelegerea și cunoașterea profundă a acestei "zone" a existenței materiale umane.

Desfășurarea proceselor psihice la care participă topografic zonele funcționale recuno-

scute a fi substratul lor, acele "imperii" ale conștientului și inconștientului uman, au astăzi o bază relativ certă, măcar în ceea ce privește proporția de participare biologică prin biostructura care o conțin. În atare situație, astăzi, terminologia de paranormal sau parapsihic care etichetează încă o serie de fenomene ce apar în desfășurarea vieții omului în stadiul său de ființă rațională nu mai exprimă satisfăcător în lumina datelor de cunoaștere pe care le deținem conținutul lor cognitiv și real. Elucidarea proprietăților intrinseci și a mecanismelor lor de producere a început să reprezinte procente pozitive din ce în ce mai superioare în bătălia cunoașterii lor adevărate.

Această situație determină în mod firesc modificarea balanței categorisirii sau etichetării acestor fenomene spre zona celor normale, ele fiind diferențiate statistic prin frecvența lor rară sau nu de desfășurare. Se poate considera ca necesară, la ora actuală, și acceptarea unor mecanisme psiho-fiziologice normale care în desfășurarea unor fenomene să fie "exprimate" calitativ sau cantitativ deosebit față de nivelul obișnuit-normal pentru cele mai multe organisme. Este suficient să argumentăm această idee prin comportarea, atât de apreciată în viața de toate zilele, a manifestării "talentelor" în diferite domenii ale vieții umane (literatură, arte plastice, tehnică, etc). Aceste comportări ieșite din comu-

nul nostru, care statistic reprezintă "normalul", prin frecvența lor mai mare sînt acceptate ca "ieșite din comun", "extraordinare", ș.a.m.d., dar nu "anormale" sau "paranormale". Toate aceste "comportări" deosebite deși își au sorgintea în arhitectura bio-funcțională a individului, este "amplificată" tot prin antrenament individual. În zilele noastre grupul fenomenelor parapsihologice beneficiază, atât în scopul cunoașterii cât și al utilizării lor, de un arsenal modern de concepții, metode și strategii definite prin: psihotronică. Această nouă și dotată (corespunzător nivelului tehnico-metodologic actual) zonă de cercetare și aplicare a fenomenelor parapsi va aduce noi date în cunoașterea lor pe lângă aplicarea lor în viața noastră "normală".

Istoria omului este plină de "recorduri", consemnate sau nu în mod organizat într-o Carte a acestora, ceea ce ne determină să admitem că această carte trebuie să considere și fenomenele psi drept recorduri ale ființei umane, deținător prin existența sa conștientă a recordului manifestării vieții în cosmosul încă necunoscut.

Constantin Neacșu
Doctor în Științe Chimice
Doctor în Științe Medicale
Cercetător Științific

MODALITĂȚI DE INVESTIGARE A BIOENERGIEI UMANE

ADRIAN - MARIUS NICULESCU

-Președintele firmei "KARMA" (bioritm și destin), membru al Societății Române de Inginerie Clinică și Medicină Computerizată și al ARCEPS.

-Preocupări în domeniul interacțiunii energilor neconvenționale cu materia vie.

Determinarea legilor de emisie a bioenergiei umane este condiționată de existența unei aparaturi adecvate măsurării parametrilor fenomenului bioenergetic.

La ora actuală nu există aparate de măsură specializate și de aceea ele trebuie create de experimentator, în funcție de scopul propus.

Personal am investigat intensitatea emisiei bioenergetice și dependența ei de factori fizici (interni și externi) și biologici, cu ajutorul unui dispozitiv numit "Biotest 4b" de concepție originală.

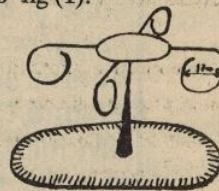
Acest dispozitiv este confecționat din folie de aluminiu avînd grosimea de 0,1 mm, și are 4 brațe situate perpendicular

unul față de celălalt, terminate la capete cu bucle deschise și poziționate perpendicular pe planul celor 4 brațe.

Cele 4 brațe cu bucle formează o cruce. Aceasta este suspendată pe virful unui ac pentru a se realiza un lagăr "perfect" și a elimina în mare măsură frecările.

Acul este izolat de contactul electric cu pămîntul, capătul inferior fiind fixat într-un suport plan și circular din material plastic, pe a cărui circumferință se află gradațiile prezente pe un raportor de 360° fig (1).

Fig 1.
Biotest tip 4b

Apropiind una din mîini de BIOTEST-ul 4b, partea mobilă a acestuia începe să execute rotații, sensul de rotire schimbîndu-se din timp în timp.

Notind numărul de grade de rotație efectuate în timpul experimental stabilit și timpul experimental propriu zis, putem calcula valorile vitezei unghiulare din formula:

unde N = nr. de grade de rotație înregistrate pe parcursul experimentului;

T = perioada experimentală în secunde.

Transformind

putem, cu ajutorul valorilor obținute, să calculăm frecvența, energia, lungimea de undă, cîmpul magnetic asociat și cîmpul electric, aparținînd emisiei bioenergetice.

Biocîmpul complex, caracterizat de parametrii de mai sus, ne dă o imagine asupra capacității de moment a individului de a ceda bioenergie.

Observații și considerente experimentale

Experimentul a fost efectuat timp de 18 luni, zilnic, înregistrîndu-se valorile bioenergiei emise la orele 6 AM și 6 PM, iar în paralel au fost urmăriți numeroși parametri externi și interni (presiune atmosferică, temperatura din încăperea în care are loc experimentul, temperatura exterioară, umiditatea, pH urină, pH salivă, tensiune arterială, puls precum și bioritmul).

Nu am înregistrat valori NULE la nici una din persoanele supuse experimentului.

Condiții experimentale

Avînd în vedere necesitatea înregistrării cit mai exacte a valorilor bioenergetice, trebuie avute în vedere următoarele condiții experimentale:

1. Ecranarea zonei experimentale, de cîmpurile energetice exterioare (se realizează cu ajutorul unei cuști Faraday);

2. Protejarea zonei experimentale de curenți de aer (se realizează cu ajutorul unei cuști cubice din plexiglas transparent);

3. Protejarea dispozitivului BIOTEST 4b, de curenții de convecție generați de temperatura palmară (se realizează prin interpunerea unei foi de hirtie între mină și dispozitiv);

4. Calculul erorii relative experimentale.

Calculul erorii relative experimentale se realizează astfel:

Ne plasăm la distanța de 1-2 m de BIOTEST-ul 4b și observăm cîte grade de rotație efectuează acesta în absența cîmpului bioenergetic, într-un interval de timp egal cu cel experimental.

Notăm rezultatele observației.

Ne apropiem apoi de BIOTEST-ul 4b și efectuăm experimentul pentru mina dreaptă (MD), mina stîngă (MS) și ambele mîini (DS).

Notăm rezultatele obținute.

Aplicăm formula de calcul pentru calculul erorii relative:

unde:

R = nr. rotații experimentale/sec.

F = nr. rotații datorate fondului de radiație (în rotații/secundă)

t = timpul experimental în secunde

În urma executării experimentelor în aceste condiții, am observat că eroarea experimentală este de ordinul 4×10^{-3} .

(continuare în numărul următor)

DIN IUBIRE DE DUMNEZEU ȘI OAMENI

Dorința întreprinzătorului este de a aduna, produce, edita și difuza ceea ce este bun, contribuind la sănătatea fizică, morală și spirituală a individului și societății, pentru oprirea și înlăturarea răului, încurajînd și practicînd binele. Editura COGITO nu urmărește îmbogățirea materială a individului, ci a poporului cu bune informații. Beneficiile revistei FRONTIERA PSI vor fi donate ASOCIAȚIEI DE BUNĂ ÎNTRAJUTORARE UMANĂ, urmînd a fi folosite pentru menținerea și dezvoltarea operelor de caritate, în cadrul general cuprins în statutul său.

CUPRINS

Semnificația unor gesturi de cult creștin și implicația lor parapsihologică. Eugen Celan	pag. 3
Experiența re-nașterii – o metodă psihotronică. Oana Popa	pag. 4
Precum în cer așa și pe pământ. Irina Predeanu	pag. 7
Un model cibernetic pentru explicarea unor fenomene de bioelectroluminiscență. P. Constantinescu	pag. 8
Sfidarea paranormalului. Ioan Mamulaș	pag.11
Reiki – energia care vindecă. Viorel Olivian Pașcanu	pag.12
Respirația, sănătate sau boală? dr. Buteiko	pag.14
Controverse. Nineta Crainici	pag.18
Reflecții asupra conceptului de "Centru". Barbu Ene	pag.20
Inițiere și inițiați. Tudor Coman, Mariana Coman	pag.21
Recunoașterea pe cale paranormală a persoanelor decedate. Al. Timoșenko	pag.23
Misterele universului omenesc. Gabriel Năstase	pag.25
Neobișnuite întâmplări anticipate în vise. Doina Onița Popescu	pag.26
Paranormalul, atribut sau calitate? C. Neacșu	pag.27
Modalități de investigare a bioenergiei umane. Adrian Marius Niculescu	pag.29
Poșta Redacției	pag.32

SUMMARY

● Eugen Celan: "The Significance of Certain Christian Cult Gestures and their Parapsychological Involvement" Some typical cult gestures and actions taken from the Orthodox church tradition are analyzed, together with their possible connection with parapsychological effects.

● Oana Popa: "The Re-birth Experience; a Psychotherapeutical Method" The "Re-birth Method" in modern Psychotherapy is discussed from the point of view of a contemporary open-minded student in Psychology, pointing also to some actual involvements in Psychotronics.

● Barbu Ene: "Reflections about the "Center"-concept" Considerations about the "Center" concept, as related to the Yoga practice and using elements of the vibrational number theory.

● Tudor Coman: "Initiation and Initiates" A short essay about some aspects of Initiation with an emphasis put upon the moral problem.

● Irina Predeanu: "On Earth as it is in Heaven..." Another article in a series presenting the astrological influences during the present period with references to important dates in the Christian-Orthodox and Catholic- calendar.

● Paul Constantinescu, Ion Mamulas: "A Cybernetic Model for Explaining some Bio-luminiscent Effects" A theoretical approach on some experience-related data, coming from electronographic practice".

● Adrian Niculescu: "New Ways of Investigating Human Bio-Energy" Experimental method and devices aimed to prove some effects of the human bio-energy.

● O. Pașcanu: "Rei-Ki - the Healing Energy" The 2-nd part, dealing mostly with practical applications, of an article about the "Rei-Ki" techniques.

● Ion Mamulas: "The Challenge of the Paranormal". A short essay by one of the most competent professionals in Rumanian electronography, about the scientist facing the paranormal phenomena.

● Dr. Buteiko: "Breathing : Health or Disease?" The controversial problem of deep breathing as analysed by the Russian physician Buteiko.

● Nineta Crainici: "Personal opinions about Dr. Buteiko's theory" A critical interpretation of Dr. Buteiko/s ideas.

● G. Năstase: "The Mysteries of the Human Universe" Some cases of paranormal abilities like N. Kulagina are discussed.

● Doina Onița Popescu: "Unusual Phenomena" Some unusual phenomena - typically paranormal - as being experienced by the daughter of the well-known Rumanian astrologer Florian Onița (living presently in the USA) are presented.

● L.E.Stefanski (Warsaw): "Parapsychic Recognition of Dead Persons" An article by the well-known Polish author on psychotronic subject, about some interesting tests performed by persons having followed his "D.U." ("Mind-control") courses.

POȘTA REDACȚIEI

TUDOR IONESCU, VASILE BELDEAN - BUCUREȘTI, IONESCU MARIN, VALERIU MIRICA - TIMIȘOARA, GEORGE ULARU - TULCEA:

Scrisorile Dvs. ne-au întristat, ne-au obligat să recunoaștem că publicarea revistei FRONTIERA Psi, pe care o apreciați cu admirabilă competență, se identifică cu dificultăți financiare uneori aproape insurmontabile. Dar iată că experiența "obiectivului negativ" a vieții poate fi învinsă de "gîndul bun" astfel că precum vedeți au ieșit din rotativă numerele 5/6 al publicației noastre de Psihotronică. E adevărat că nici numele prestigioase care semnează în aceste pagini nu au putut influența prea mult escaladarea problemelor spațiului tipografic, a hirtiei, etc. Ritmul social nu este întotdeauna dependent de ritmul gîndirii marilor spirite. Dar totul e bine cînd se termină cu bine.

VALERIA ZELEANU, DINU MĂRGĂRITEANU, ION BARBU, ION SECARA, VASILE IONICĂ, DORU ȘTEFAN - BUCUREȘTI:

Astrogramele vieții Dvs., a zodiilor Dvs., vor putea fi citite în paginile viitoare ale revistei. În numerele de față doamna Dr. Irina Predeanu vă destăinuie "datele naturale" pe care "GEMENII - MERCUR" le "difuzează și le imprimă" în structura biotipală, în temperamentele celor născuți sub auspiciile acestui astru.

DUMITRU MOISE, PREDĂ IONEL, ECATERINA BUJOR-BUCUREȘTI; NAE MORARU, IULIANA VASILESCU - ARAD; PAVEL BAICU, CANDIN HORGA-DEVA:

Eutansia nu poate fi deocamdată inclusă în aria de investigare a Psihotornicii. Această "știință a ușurării și înfrumusețării morții" cum a definit, în jurul anilor 1600, Francis Bacon, eutansia aparține Tanatologiei și trebuie privită din cel puțin trei unghiuri de vedere diferite:

1) Cel al moralei creștine în conformitate cu care nu ai dreptul să iei viața nimănui chiar dacă o ființă umană suferă de maladii incurabile pentru că nu ai dreptul să intervii în pedeapsa dată aceluia suferind de însuși Creatorul lumii, de acea "ENS A SE" ființă care există prin sine.

2) Din punct de vedere al fizicii moderne explicația ne-o dă Jean Charon - continuatorul lucrărilor lui Einstein,

mai bine de 30 de ani și după care "MOARTEA ca toate marile probleme ale metafizicii nu poate fi situată decît la limitele a ceea ce constituie Universul nostru atît la scara cea mai mică cît și la scara cea mai mare.

Și care altă știință dacă nu Fizica își propune să ne furnizeze o cunoaștere la fel de bună atît a Cosmosului în ansamblu său cît și a atomului în toate componentele sale "...Căci dacă gîndim puțin nu este MOARTEA cea care ne descoperă cel mai bine SPIRITUL din spatele MATERIEI?" Așa dar în ritmul secundelor vieții punctul de vedere al Fizicii asupra morții fiind acela de cunoaștere și nicidecum de modificare, de schimbare eutansia pare exclusă de la sine.

E datorită Medicinii însă, la această margine a vieții numită moarte să-și definească, împreună cu Etica și Morala, în ce măsură i-ar fi tolerată încercarea de a ușura suferințele unui bolnav incurabil scurtîndu-i zilele. Oricum nici un medic nu își împovărează cu seninătate conștiința cu asasinarea unei ființe umane chiar dacă o face cu credința că îl scutește de o insuportabilă suferință. Clipele de plîns ale celui ce suportă dureri nu au dreptul nimănui să piardă ori să împiedice durata virstei pe care i-a dat-o Creatorul. Dacă ziua nașterii aparține în parte Mamei data morții este exclusiv a lui Dumnezeu, a Moirelor grecești și Parcelor latine care taie firul vieții cînd foșnește în ele dorința curmării vieții fiecărui pămîntean.

Subiectul eutansiei a fost tratat de Ibsen în Strigoii, de G. M. Vlădescu în romanul Menuet, etc.

TEOFANA VÎNĂTORU - IAȘI: Simulația mülleriană este o reacție a instinctului de conservare în regnul animal. Linia de ochire a Psihotornicii nu a atins încă acest domeniu, e adevărat fascinant. Dar nu-i exclus ca într-o perioadă previzibilă să cadă pe umerii ei și această sarcină acaparată deocamdată de zoologiști și botaniști. Iohan Mullere "primul care a îmbogățit în mod substanțial teoria simulației". El susține că dacă o pasăre capturează o insectă ce s-a colorat în roșu pentru a simula și avertiza și dacă această insectă are un gust rău sau veninos acea pasăre va evita în viitor toate insectele de culoare roșie chiar dacă sînt din altă specie. Astfel că "o singură insectă sacrificată sau mutilată va proteja în viitor întregul grup". Acest fenomen a fost numit "simulația mülleriană". Insecta Zygaena lonicerae de pildă care are cuori de avertizare conține, acid prusic în hemolimfa ei, etc.

Pentru a simplifica ridicarea corespondenței de la poștă, rugăm corespondenții revistei să trimită scrisorile pe adresa: Al. Voinescu, C.P. 66-23, Oficiul poștal 66, București, sector 6.

TEHNOREDACTARE
COMPUTERIZATĂ
SAVIANA STĂNESCU
ELECTROPROIECT S.A.
secția 1